Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 17 (101) Syysk. 15 p:nä 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRAD

KOMMUNISTI

№ 17 (101)
v. 1932. Syyskuun

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Viljanhankintakamppailu

SUORITTAESSAAN viljanhankintakamppailua v. 1932 on puolueella suuria saavutuksia, jotka se on saavuttanut taistelussa viljasta edellisinä vuosina. Lokakuun vallankumouksen jälkeen, kansalaissodan vuosina, jälleenrakentamisen vuosina ja kansantalouden uudestaan rakentamisen vuosina puolue kävi taistelua viljasta. Vilja oli eräs proletariaatin maaseudulla käymän taistelun peruskysymyksiä. V. 1927 lähtien, jolloin kulakisto raivokkaasti nousi puolueen politiikkaa vastaan, yrittäen rikkoa viljanhankintasuunnitelman ja hintapolitiikan, taistelu viljasta erikoisesti kärjistyi. Se tilanne, jossa me nyt suoritamme viljanhankintakamppailua, on selvänä todisteena siitä, minkäläinen suunnaton taloudellinen eteneminen ja minkälaisia luokkavoiman siirtoja proletariaatin eduksi Neuvostoliitossa on viime vuosina tapahtunut. Se todistaa siitä, että taistelusta luokkavihollistaan, kulakistoa, vastaan proletariaatti ensinmainitun agenttien, oikeisto-opportunistien, kaikista yrityksistä huolimatta on selviytynyt ja selviytyy voittajana.

V. 1926—27, jolloin sato maassamme oli rekordimainen, valtion viljanhankinnot olivat 11373000 tonnia. V. 1931 valtion viljanhankinnot kohosivat, kuivuuden aiheuttamasta osittaisesta kadosta huolimatta, 22400000 tonniin. Lyhyessä ajassa valtion viljanhankintojen määrä lisääntyi siis kaksinkertaisesti. Toisaalta on huomattava, että kun kulakkitalouksien viljan tavaraylijäämä määriteltiin v. 1926—27 3300 tuh. tonniksi, niin viljanhankinta kollektiivi- ja neuvostotalouksista v. 1931 kohosi 15852 tuh. tonniin.

Nämä viljanhankinnassa saavutetut tulokset selittää ennenkaikkea se viljatalouden nousu, jonka puolue on saavuttanut maatalouden sosialistisen uudestaan järjestelyn perusteella. Kylvöala laajentui näinä vuosina, v:sta 1927 v:teen 1931, 10 %:lla. Suuret yhteistaloudet, kollektiivi- ja neuvostotaloudet ovat, vallattuaan viljatuotannossa määräävän aseman, ratkaisevasti vaikuttaneet viljan tavaratuotannon kohoamiseen. Silloin, kun yksityistalous oli vielä määräävässä asemassa — v. 1926—27 — viljan tavaratuotanto tai tarkemmin sanoen viljanhankintojen suhde sadon määrää määriteltiin 14 %:ksi. Nyt, jolloin vallitsevan aseman ovat vallanneet neuvosto- ja kollektiivitaloudet, tämä suhde määritellään 31 %:ksi.

Oikeisto-opportunistit odottivat, että puolue joutuu v. 1931 kuivuuden aiheuttamien vaikeuksien vuoksi pulaan tämän vuoden kevätkylvöjen suorituksessa. Kokemus osoitti tämän odotuksen aiheettomaksi. Suurista vaikeuksista huolimatta kylvötyöt tulivat pääpiirteissään suoritetuksi ja maatalouden yhteiskunnallinen sektori — neuvosto- ja kollektiivitaloudet — eivät vain ol-

leet menemättä takaisin päin, kuten oikeisto-opportunistit odottivat, vaan vieläpä etenivätkin. Koko Neuvostoliiton mitassa kollektiivitaloudet täyttivät ja neuvostotilat ylittivät kevätkylvösuunnitelmansa. Suuri merkitys tässä oli hallituksen maataloudelle antamalla avulla ja eritotenkin KTA:n kasvulla ja lujittumisella. Tuloksena oli, että meillä uuteen viljanhankintakamppailuun käydessämme viljakasvien viljelysala yhteiskunnallisessa sektorissa oli lisääntynyt. Tämän vuoden ilmastosuhteet ovat myöskin olleet viljan kasvulle suhteellisen suotuisat, joten viljan satoisuus on viime vuotista korkeampi. Satoisuuden kohoaminen peittää joltisenkin runsaasti sen kylvöalan vähenemisen, mikä tapahtui yksityisessä sektorissa, niin että viljan kokonaistuotanto on tänä vuonna suurempi kuin viime vuonna.

Viljanhankinta tapahtuu v. 1932 oloissa, jotka oleellisesti eroavat edellisten vuosien olosuhteista. Kollektiivitalouksien, KTA:ien ja neuvostotilojen kasvun ja kehityksen pohjalla on maatalouden tavaratuotanto kasvanut. Tämän ohella ne menestykset, joita on saavutettu ensimmäisen viisivuotis-suunnitelman toteuttamisessa teollisuustavarain tuotannon alalla niin kollektiivitalouksien tuotannollisia kuin maaseudun työtätekevien henkilökohtaisiakin tarpeita varten, ovat muodostaneet mahdollisuuden voimistuttaa maataloustuotteita vastaan suuntautuvaa teollisuustavaroiden virtaa.

Kollektiivitalouksien järjestöllistaloudellinen lujittaminen niiden nykyisessä arttelimuodossa ja kollektivistien taloudellisiin seikkoihin perustuvan kiinnostuneisuuden lisääminen kollektiivitalouden tuotantoon tekee välttämättömäksi, että osa kollektiivitalouksien tavaratuotteista kulkisi kaupunkeihin kollektiivitalouksien kaupan kautta. Tätä vaatii nykyisen ajankohdan tärkein kansantaloudellinen tehtävä — maassa tapahtuvan tavaravaihdon kaikinpuolinen voimistaminen. Kaikki nämä uudet ehdot määrittelivät puolueen tekemän päätöksen:"... valtion viljanhankintametodin ohella ottaa käytäntöön toisen metodin kaupunkiväestön varustamiseksi, viljan myymisen itse kollektiivitalouksien ja kollektivistien taholta". Tätä vastaavasti viljanhankintamäärää kollektiivi- ja yksityistalouksiin nähden tänä vuonna tuntuvasti alennettiin.

Kollektiivitalouksien järjestöllistaloudellinen lujittuminen, KTA:n kasvu, yleisten kulutustavarain varastojen lisääntyminen ja valtion viljanhankintojen määrän vähentäminen kollektiivi- ja yksityistalouksiin nähden luo kaikki objektiiviset ehdot viljanhankinnan aikanaan ja menestyksellisesti suorittamiselle sillä tavoin, että se olisi omiaan nostamaan kollektiivitalouksia korkeammalle asteelle työhön nähden. Kuitenkin olisi karkea opportunistinen virhe luottaa siihen, että viljanhankintasuunnitelman täyttäminen voi tapahtua itsevirtauksen varassa. Tässäkin kamppailussa me kohtaamme kulakkiainesten vastustusta ja luokkavihollisten yrityksiä häiritä viljanhankintaa, tässäkin on meitä vastassamme sabotaasia ja porvarillisia tendenssejä talouskoneiston eräissä renkaissa, tässäkin on meidän taisteltava uneliaisuutta, hännässä laahaamista ja itsevirtaukseen luottamista vastaan erinäisissä puolue- ja neuvostojärjestöissä. Viljanhankinta voidaan menestyksellisesti suorittaa vain sitkeällä bolshevistisella työllä, puolueen rivien maksimaalisella järjestyneisyydellä ja bolshevistisesti, konkreettisesti johtamalla työtä viljanhankinnan kaikilla aloilla.

Meillä on maaseudulla neuvostotiloja, kollektiivitalouksia, myöskin sellaisia, jotka kuuluvat KTA:ien toimintapiiriin, köyhiä ja keskivarakkaita yksityistalouksia ja myös-

kin kulakkitalouksien jätteitä. Sellainen kaavamainen "johtaminen" ilman konkreettista suhtautumista kuhunkin talouteen erikseen, jota usein esiintyy viljanhankintajärjestöjen toiminnassa, on suoranainen isku koko meidän työllemme. Ei voida sovelluttaa yhtä ja samaa viljanhankinnan metodia jokaiseen näistä taloustyypeistä ottamatta huomioon kunkin talouden erikoisuuksia.

Neuvostotaloudet luovuttavat viljaa valtiolle kullekin niistä asetetun valtion suunnitelman mukaisesti. Jokaisen neuvostotalouden on täytettävä suunnitelmansa. Neuvostotalouksilla voi olla myöskin tavaraviljan ylijäämää sen jälkeen, kun niille asetettu valtionsuunnitelma on täytetty. Nämä ylijäämät myöskin kuuluvat valtiolle ja on ne sille luovutettava. Millään neuvostotaloudella ei ole oikeutta määrätä itse viljaylijäämistään tai myydä niitä muille kuin valtiolle. Siitä, että neuvostotalous on valtion järjestö, ei kuitenkaan saa tehdä johtopäätöstä että neuvostotaloudessa viljanluovutussuunnitelma täyttyisi itsevirtauksen varassa, ilman jokaisessa neuvostotaloudessa suoritettavaa aktiivista järjestöllis-taloudellista ja joukkotyötä. Viime vuoden ja osaksi jo tämänkin vuoden kokemukset eri tahoilla Neuvostoliittoa osoittavat, että neuvostotalouksien johtoon saattaa tunkeutua porvarillisia mielialoja, jotka ehkäisevät viljanluovutussuunnitelman täyttymistä. Sitäpaitsi on huomattava, että neuvostotaloudet esittävät johtavaa osaa maataloudessa ja että niiden näinollen on näytettävä esimerkkiä myöskin viljanluovutuksen aikanaan ja mallikelpoisesti suorittamisessa. Sentähden on myöskin neuvostotalouksissa puolue- ja ammatillisten järjestöjen mobilisoitava työläisjoukot taisteluun viljanluovutuksen puolesta.

Erittäin suuri virhe viime vuoden kamppailussa oli viljanhankinnan merkityksen aliarviointi yksityisessä sektorissa. Tässä ilmeni kollektiivitalouksiin vielä liittymättömien yksityistalonpoikain merkityksen "vasemmistolaista" aliarviointia, joka ruokki turmiollisia kollektiivitalousvastaisia mielialoja ja toimintaa. Ja kuitenkin yksityisessä sektorissa tapahtuvalla viljanhankinnalla on suuri merkitys koko viljanhankintakamppailun menestykselliseen suorittamiseen nähden. Ei saa unohtaa, että yksityisessä sektorissa toimitettavan viljanhankinnan väheksyminen vahingoittaa kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellista lujittamista. Viljanhankinta on järjestettävä siten, että yksityistalous antaisi valtiolle yhtä hehtaaria kohden yhtä paljon viljaa kuin lähellä oleva kollektiivitalouskin. Se, ettei viljanhankintaa yksityisessä sektorissa täydessä määrässään suoriteta, luonnollisesti tulee herättämään kollektivisteissa tyytymättömyyttä viljanhankintasuunnitelman virheelliseen sektoreittain jakoon. Tämän ohella on kuitenkin visusti muistettava, ettei myöskään yksityistalonpoikiin nähden viljanhankintaa saa järjestää pelkän hallinnollisen määräilyn perusteella, niinkuin usein tehdään, vaan todellisen laajan työtätekeväin yksityistalonpoikain keskuudessa suoritettavan joukkotyön pohjalla.

Selvää oikeisto-opportunismia on se, ettei kiinnitetä huomiota viljanhankintaan kulakki- ja varakkaiden talouksien keskuudessa. Jotkut opportunistisia mielialoja omaavat työntekijät lähtevät katsomuksissaan ja käytännöllisessä toiminnassaan tämän kysymyksen alalla siitä, että kulakkitalouksien viljamäärä on mitätön verrattuna niihin suunnattomiin viljamääriin mitä me saamme neuvosto- kollektiivi- ja työtätekeviltä yksityistalouksilta. Kulakki, joka paikallisen järjestön välinpitämättömän viljanhankinnan järjestelyyn suhtautumisen vuoksi onnistuu

välttämään viljanluovutuksen, saa mahdollisuuden keinotella viljalla markkinoilla ja siten turmiollisesti ja hajoittavasti vaikuttaa myöskin yksityistalonpoikiin ja horjuviin kollektivisteihin. Kulakki- ja varakkaille talouksille annetut kiinteät tehtävät viljanluovutuksessa valtiolle on täytettävä lyhyessä ajassa ja kaikenlainen opportunistinen suhtautuminen tähän kysymykseen on ehdottomasti jyrkästi torjuttava.

Kollektiivitalouksien ominaispainoa viljatuotannossa vastaavasti vilja on pääosaltaan hankittava kollektiivitalouksista. Viljanhankinnan kysymykset kollektiivitalouksissa ovat sen vuoksi koko kamppailun keskeisimpiä kysymyksiä. Viljanhankintaan on eroittamattomasti yhdistetty kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen tärkeimmät momentit — kollektiivitalouksien tulojen jako ja kollektiivitalouksien viljakaupan kehittäminen. Viljanhankinta on myöskin kollektivistien sosialistisen uudestaan kasvattamisen ja kulutusmielialojen voittamisen väline, keino, jonka avulla kollektivistijoukkojen tietoisuuteen juurrutetaan käsitys kollektiivitalouden ja valtion etujen yhtenäisyydestä.

Viljanhankinta tulee v. 1932 tapahtumaan, puolueen kollektiivitalouksien kaupan kehittämisestä tekemän päätöksen jälkeen, muuttuneissa oloissa. Viljanhankintasuunnitelman pienentäminen, joka tekee sen täyttämisen kollektiivitalouksille helpommaksi, luo edulliset ehdot sen realisoimiselle. Kuitenkin toiselta puolen valtion viljanhankintametodin yhdistäminen itse kollektiivitalouksien ja kollektivistien taholta tapahtuvan viljakaupan metodiin tekee tilanteen viljanhankintaan nähden paljon mutkikkaammaksi kuin edellisinä vuosina. Proletaarisen valtion ja kollektiivitalouksien edut vaativat nimenomaan viljanhankinnan ja kollektiivitalouksien kaupan yhdistämistä. Mutta luokkaviholliset ja heidän agenttinsa — kaikentyyppiset opportunistit — yrittävät ja ovat jo yrittäneet asettaa kollektiivitalouksien kaupan ja viljanhankinnan vastakkain. Näissä yrityksissään he pyrkivät nojautumaan pienomistajatottumusten ja -tapojen jätteisiin osassa kollektivisteja. Kun kulakisto viime vuonna taistelussaan viljanhankintaa vastaan käytti hyväkseen etupäässä kulutusmielialoja, niin nyt, uusissa oloissa, se tulee houkuttelemaan kollektivistien takapajuista osaa yrittämään lisätä kollektiivitalouskauppaa viljanhankinnan kustannuksella.

Taistelu yrityksiä vastaan laajentaa kollektiivitalouksien kauppaa viljanhankinnan kustannuksella on taistelua kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen ja kollektivistien sosialistisen uudestaan kasvattamisen puolesta. Sen vuoksi taistelu viljasta on uusissakin oloissa taistelua sosialismin puolesta.

Erinäisissä kollektiivitalouksissa käydään parhaillaan kulakkiagitatiota viljanhankintasuunnitelmaa vastaan tunnuksella: "Tämän suunnitelman täytätte, toinen annetaan." Vanha kulakkitunnus: "Ensin itselle, siten valtiolle" on uusia oloja vastaavasti muokattu uuteen muotoon: "Ensin markkinoille, sitten valtiolle." Tämän ohella kulakkivaikutusta esiintyy myös opportunistisessa käytännössä antaa suhteettoman suuria etuanteja kollektivisteille viljanhankintasuunnitelman täyttämisen kustannuksella. On sattunut tapauksia, että kulakkien yllytyksen mukaisesti on kaikki puitu vilja jaettu etuanteina. Jossakin taas kulakit tunkeutuvat kollektiivitalouksiin talouden- ja varastonhoitajan ominaisuudessa ja tällöin työskentelevät järjestelmällisesti tuhlatakseen kollektiivitalouden viljan hyödyttömästi. Nämä erinäiset

tosiasiat hälyyttävät siitä, että kulakkien aktiivisuus lisääntyy ja kulakkivaikutus elävöityy eräissä kollektiivitalousverkoston heikommissa renkaissa.

Kysymys kollektiivitalouden sadon suojelemisesta ja taistelusta sen rosvoojia vastaan on nykyisissä oloissa luokkataistelukysymys. Kollektiivitalouksien viljan rosvoamista ja tärvelemistä ei tapahdu suinkaan harvoin: kulakit ja huligaanisoituneet ja rappeutuneet ainekset varastavat kolektiivitalouksien viljaa, tallauttavat sitä hevosilla jne. Äskeinen TPKK:n ja kansankomissaarien neuvoston päätös antaa kollekkollektiivitalouksille ja kollektivisteille aseen ankaraa ja säälimätöntä taistelua varten kollektiivitalouksien omaisuuden tuhoojia ja rosvoojia vastaan. "Yhteiskunnallinen omaisuus (valtion, kollektiivitalouksien, kooperatiivien) on neuvostorakenteen perusta, se on suojattu ja koskematon, ja ihmisiä, jotka tuhoavat ja tärvelevät yhteiskunnallista omaisuutta, on kohdeltava kansan vihollisina."

Suuri poliittinen merkitys on kysymyksellä ajasta, jolloin kollektiivitaloudet voivat alottaa viljakaupan. On opportunistista järjettömyyttä ajatella, että kukin kollektiivitalous voi alottaa viljakaupan sen jälkeen, kun viljanhankintasuunnitelma *siinä* kollektiivitaloudessa on täytetty, välittämättä säädetystä yleisestä määräajasta, tammik. 15 p:stä.

KK ja KKN päätöksissä täysin selvästi sanottiin:"... tunnustaa tarkoituksenmukaiseksi viljanhankintasuunnitelman täyttämisen ja siemenvarastojen muodostumisen päättymisen jälkeen, s.o. tammik. 15 p:n jälkeen v. 1933 antaa kollektiivitalouksille ja kollektivisteille täydellinen mahdollisuus viljaylijäämäinsä esteettömään myymiseen".

Viljan suunnitelmanmukainen valtiolle luovuttaminen on jokaisen kollektiivitalouden, jokaisen kollektivistin ja jokaisen yksityistalouden ensimmäinen velvollisuus, ja vasta koko valtion viljanhankintasuunnitelman täyttämisen jälkeen kaikkialla Neuvostoliitossa, t.s. vasta tammik. 15 p:n jälkeen v. 1933 voidaan alkaa kollektiivitalouksien viljakauppa.

Kaikenlainen muunlainen KK:n ja KKN:n päätöksen tulkitseminen höydyttää vain luokkavihollisiamme, edistää viljanhankintasuunnitelman repeytymistä eikä suinkaan auta kollektiivitalouksien viljakaupan kehittymistä eikä maan työläisten varustelun parantamista.

Keinottelijat ja jälleenmyyjät tulevat yrittämään ja jo yrittävät oikeisto-opportunistien avulla tulkita väärin edellämainittua päätöstä ja särkeä viljanhankintasuunnitelman kehittämällä keinottelua viljalla. Nämä yritykset on alun alkaen päättävästi torjuttava. Keinottelulle ja jälleenmyynnille on annettava tuhoava isku.

Käytäessä taistelua erinäisillä työntekijöillä ja myöskin erinäisissä maaseutujärjestöissä esiintyviä oikeisto-opportunistisia mielialoja vastaan ei ole unohdettava myöskään viljanhankintasuunnitelman täyttämisessä "vasemmistolaisten" vääristelyjen taholta uhkaavaa vaaraa. Puoluejoukkotyön vaihtaminen pelkäksi hallinnolliseksi määräilyksi on eräs "vasemmisto"-vääristelyjen kaikkein vaarallisimpia ilmiöitä.

Tehtävänämme on tunnuksilla: "Valtion viljanhankintasuunnitelman täyttäminen on kollektiivitalouksien ja työtätekevien talonpoikain ensimmäinen velvollisuus!" ja "Ei ainoatakaan sentneriä viljaa keinottelijoille ja jälleen myyjille!" mobilisoida kollektivistien ja työtätekevien talonpoikain joukot valtion viljanhankintasuunnitelman aikanaan täyttämiseen.

"Vasemmistolaiset" ovat valmiit myöskin ehkäisemään kollektiivitalouksien kaupan muillakin tuotteilla kuin viljalla, silloin kun puolue on säätänyt kollektiivitalouksien kaupalle määräajan vain viljaan nähden.

Viljanhankintakamppailun menestymisen ratkaisevana ehtona, jonka täyttämiselle puoluejärjestöjen on luotava takeet, on viljanhankinnan oikea suunnittelu, s. o. viljanhankintasuunnitelman oikea jako piireittäin, kollektiivitalouksittain KTA:ttain, kylittäin ja yksityisiin talonpoikiin nähden. Viime vuoden viljanhankinnassa oli tärkeimpänä ja usein ratkaisevana puutteena juuri suunnitelman muodollinen, mekaaninen vieminen piireihin, kollektiivitalouksiin ja kyliin. Useissa tapauksissa suunnitelma vietiin eri kollektiivitalouksiin ja kyliin samanlaistamis-periaatetta noudattaen, ottamatta huomioon kunkin eri kylän tilannetta ja kunkin eri kollektiivitalouden erikoisuuksia. Tällainen samanlainen suhtautuminen erilaisiin kollektiivitalouksiin tuotti suuria vaurioita kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudelliselle lujittamiselle.

Viljanhankintaa suunniteltaessa on välttämätöntä ottaa huomioon kollektiivitalouksien erikoinen yhteiskunnallinen luonne. Kollektiivitalous ei ole valtion talous. Kollektiivitaloudet, ollen sosialistisen talouden eräänä muotona, ovat sosialismin tielle lopullisesti lähteneiden köyhien ja keskivarakkaiden kooperatioita, joissa nämä köyhät ja keskivarakkaat ovat yhteistäneet tuotantovälineensä ja ovat kollektiivisten tuotantovälineiden ja saatujen tuotteiden isäntiä. Nämä taloudet ovat sangen erilaisia voimakkuuteensa, järjestyneisyyteensä ja työn tuottavaisuuteen nähden. Sentähden ei ole edullista määritellä yleisiä yhtenäisiä viljanhankintanormeja erilaisille kollektiivitalouksille, vaan on normeja määriteltäessä konkreettisesti tunnettava jokainen talous ja otettava huomioon sen erikoisuudet.

Mekaaninen suhtautuminen viljanhankinnan suunnitteluun on vahingollinen kahdelta taholta. Ensinnäkin kaavamainen samanlainen suhtautuminen voi aiheuttaa sen, että voimakkaat taloudet jäävät vajaalle kuormitukselle ja heikot taloudet tulevat kuormitetuiksi liikaa, mikä tietysti vaikuttaa vahingollisesti viimemainittuihin. Toiseksi samanlaistaminen voi ilmaantua viljanhankintasuunnitelman yhtälaisessa jaottelussa kaikkien kollektiivitalouksien kesken niiden kokonaissatoa vastaavasti, ottamatta huomioon, että toinen kollektiivitalous on työskennellyt hyvin, täyttänyt suunnitelmansa, tehnyt lopun sadonhäviöistä, mutta toinen on hoitanut talouttaan paljoa huonommin. Tällainen samanlaistaminen viljanhankinnassa merkitsisi, että me asettaisimme parhaat taloudet samaan asemaan huonoimpien kanssa, tuhoaisimme kiihottimen, joka herättää kollektivistissa kiinnostusta kollektiivitalouden tuotantoon, emme antaisi etumaisten kollektiivitalouksien jäsenille tilaisuutta saada enemmän leipää ja riistäisimme kollektiivitalouksilta parhaimmasta taloudenhoidosta johtuvan edun. Tämä olisi ristiriidassa puolueen perusasetelman kollektiivitalouksien rakennustyössä — kollektivistin henkilökohtaisten intressien kollektiivitalouden yleisiin intresseihin yhdistämisen — kanssa. Sellainen samanlaistaminen aiheuttaisi suurta vauriota kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudelliselle lujittumiselle. Ja, niinkuin viime vuoden kokemus osoitti, se tuottaisi vaurioita myös itse suunnitelman täyttämiselle. Usein tapahtui niin, että kollektiivitaloudet, joiden suunnitelma oli niiden mahdollisuuksia huomattavasti alempi, luovuttivat kyllä nopeasti viljan, mutta kollektiivitaloudet, joiden suunnitelmat selväs-

ti ylittivät niiden mahdollisuudet, eivät täyttäneet suunnitelmaansa ja siten mursivat suunnitelman täyttämisen kokonaisuudessaankin.

Uutta viljanhankintakamppailua suoritettaessa on täydellisesti poistettava viljanhankintasuunnitelman jaossa kollektiivitalouksittain ja kylittäin ja yksityistalouksiin nähden esiintyneet puutteellisuudet. Piirien täytyy hyvin tuntea asiantila kussakin kollektiivitaloudessa ja kussakin kylässä, niiden on tiedettävä tosiasiallinen kylvöala, satoisuuden tila ja kaikki kollektiivitalouden erikoisuudet. Joissakin paikoissa ovat eräät paikalliset järjestöt yrittäneet ratkaista tämän tehtävän väärillä keinoilla. Viljanhankintasuunnitelman määrittelyyn kollektiivitalouksittain on ryhdytty pakollisen ihmisten ravinto- ja eläinten rehunormien asettamisen perusteella. Sellainen menettely ei missään tapauksessa voi edistää viljanhankintasuunnitelman oikein järjestämistä eikä kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellista lujittamista. Viljan käyttämistapa on määriteltävä itse kollektiivitalouksissa, ja sen käytön laajuuden määrää kollektiivitalouden työ. Kollektiivitalous, joka työskentelee hyvin, voi täyttää ja sen täytyy täyttää viljanhankintasuunnitelmaansa, saamalla sen ohella itselleen ja jäsentensä tarpeita varten suuren määrän viljaa.

Viljanhankintasuunnitelman oikealla jaolla kollektiivitalouksittain ja yksityistalouksiin nähden kylittäin on suuren poliittisen ja taloudellisen tehtävän merkitys. Sen tähden kaiken työn viljanhankintasuunnitelman kollektiivitalouksiin ja kyliin viemisen ja siinä esiintyneiden virheellisyyksien korjaamisen alalla on oltava jokaisen puoluejärjestön huomion keskuksena.

Viimevuosina tapahtuneen valtion hankintojen suunnattoman kasvun yhteydessä on kysymys teknillisen perustan — varastojen, kuljetusvälineiden yms — järjestämisestä viljanhankintaa varten saanut suuren merkityksen. Paljon on tällä alalla tehty, mutta ei vielä läheskään riittävästi vastatakseen viime vuosina tapahtunutta valtion hankintojen kaksi ja puoli kertaista kasvua. Sen tähden onkin viljanhankinnan suorittamisessa viime vuosina kohdattu suuria vaikeuksia teknillisen perustan taholta.

Viljanhankintasuunnitelman pienentämisen yhteydessä talonpoikaissektoriin nähden on paikallisten työntekijäin keskuuteen levinnyt käsityksiä, että nyt ei teknillisen perustan taholta tule esiintymään minkäänlaisia vaikeuksia. Se on kokonaan virheellinen mielipide. Viime viljanhankinnassa kohdattiin suuria vaikeuksia juuri varastojen ja kuljetusvälineiden puutteellisuuden vuoksi ja sen vuoksi myöskin menetimme paljon viljan laatuun nähden. Nyt meidän on nämä vaikeudet voitettava ja päästävä siihen, että hankittu vilja täydelleen säilyisi ja että se myöskin laadultaan olisi parasta. Se asettaa viljanhankintakoneistolle erittäin suuria vaatimuksia. Työ on järjestettävä siten, että voitaisiin maksimaalisesti lisätä viljan vastaanottoa satamissa ja asemilla ja että vastaanotto tapahtuisi ilman keskeytyksiä.

Tässä yhteydessä on tärkeä merkitys myöskin kysymyksellä huolellisesta suhtautumisesta viljan luovuttajiin. Viljan nopea vastaanotto kollektiivitalouksilta ja neuvostotalouksilta on tänä vuonna erittäin välttämätön maaseudulla esiintyvän vetovoiman puutteen vuoksi. Viivytykset viljan vastaanotossa ja vetovoiman pidättämiset vastaanottoasemilla häiritsevät maatalouden syystöiden kulkua. Säälimättömällä taistelulla byrokraattimaista viljantuojiin suhtautumista vastaan viljanhankintakoneiston taholta meidän on poistettava käytännöstä kaikki

viivytykset viljan vastaanotossa, joita viime vuonna esiintyi. Vielä suurempana tehtävänä viljanhankintakoneiston työssä on se, että viljantuojille taataan viipymätön maksu heidän tuomastaan viljasta. Jokaisen kollektiivitalouden täytyy saada luovuttamastaan viljasta rahat joko valtiopankin piirikassasta, jos se on lähellä, tai välittömästi itse vastaanottoasemalta. Jokainen valtiopankin, KTA:ain ja viljanhankintakoneiston työntekijä on saatava ymmärtämään, että kollektiivitalous on niiden rahojen täysinoikeutettu isäntä ja haltija, joita me sille maksamme sen luovuttamasta viljasta. Sentähden pidätyksiä kollektiivitalouksilta voidaan sallia vain niihin maksuihin nähden, jotka ovat suorassa suhteessa viljaa vastaan annettuihin lainoihin (hankintasopimusetumaksuihin) ja KTA:ain suorittamasta maanmuokkauksesta johtuvaan velkaan. Minkäänlaisia muita pidätyksiä kollektiivitaloudelta ei voida sallia ilman sen suostumusta. Paikallisten työntekijäin täytyy perusteellisesti selvittää itselleen ja saattaa kollektivistijoukkojen tietoon, että sellaiset pidätykset ovat vallankumouksellisen laillisuuden ja neuvostovallan määräyksen rikkomuksia. Tällaiset rikkomukset on ankarasti rangaistava.

Suuri edesvastuu on viljanhankintakoneiston kaadereilla. Viljanhankinta suoritetaan nyt hankintakoneiston uudestaan järjestelyn kautta. Viime vuosina oli tärkeimpänä viljanhankkijana kooperatiiviverkosto. Maatalouskooperatiivi esitti tällöin suurta osaa taistelussa viljasta, mutta järjestelmänä se oli soveltuva työehtoihin vain silloin, kun perusmuotona maataloudessa oli yksityistalous. Maatalouskooperatiivi keskitti käsiinsä talonpoikaistalouden tuotantovälineillä varustamisen järjestämisen ja, järjestäen sen tuotteiden myynnin, oli suurena apuna proletaariselle valtiolle taistelussa kulakistoa vastaan maaseudulla. Nyt, kun talonpoikaistalouden vallitsevana muotona ovat kollektiivitaloudet ja kun samalla on käynyt mahdolliseksi järjestää suora yhteys valtion järjestöjen ja kollektiivitalouksien välillä, maatalouskooperatiivi on viljanhankkijan ominaisuudessa käynyt tarpeettomaksi ja koko hankintatyö on keskittynyt yhtenäisen valtion järjestön — Viljanhankintakeskuksen — käsiin. Jokaisen puoluejärjestön tehtävänä on viipymättä lujittaa Viljanhankintakeskuksen asemia niin saattamalla sen työhön kaikki entiset viljanhankintatyöntekijät kuin myöskin kohottamalla olevien kaadereiden ammattitaitoa.

Viljanhankintakamppailun tähänastiset kokemukset ja tulokset osoittavat, että jotkut paikalliset puoluejärjestöt eivät ole tehneet itselleen selväksi viljanhankinnan koko kansantaloudellista merkitystä eivätkä ole organisoineet työtä taistelujärjestyksessä. Se osoittaa, että eräät paikalliset järjestöt ja viljanhankintakamppailun elimet eivät ole alusta pitäen ottaneet oppia menneen vuoden erehdyksistä. Tämä laiminlyönti on viipymättä korjattava.

"Sadonkorjuulla ja viljanhankinnalla ei ole vain suunnaton merkitys viisivuotissuunnitelman täyttämisen kannalta, vaan niiden tulee olla myös työn uudella tavalla järjestämisen vipuina." Nämä tov. Kaganovitshin sanat määrittelevät kulumassaolevan, viisivuotissuunnitelman päättävän vuoden viljanhankinnan poikkeuksellisen kansantaloudellisen ja poliittisen merkityksen.

Viljanhankinnan täytyy tulla puoluetyön uudestaan järjestämisen vipusimeksi maaseudulla, sosialistisen maatalouden edelleen kehittymisen vipusimeksi. Ja sellaiseksi se tuleekin, jos jokainen järjestö, bolshevistisesti noudattaen leniniläistä politiikkaa, täyttää tov. Stalinin ja KK:n ohjeet puolueemme tärkeim-

mistä tehtävistä: on parannettava maatalouden ja maaseututyön johtamista ja johdettava jokaisen piirin, jokaisen kollektiivi- ja neuvostotalouden ja KTA:n erikoisuuksia vastaavasti.

LENIN

Kaksoisvalta

Pian 15 vuotta täyttävän Lokakuun vallankumouksen opetusten täydelleen ymmärtämiseksi on välttämätöntä tutustua sitä edeltäneeseen, s.o. helmikuun ja Lokakuun vallankumousten väliseen aikaan ja bolshevikkipuolueen tilannearvioihin ja taktiikkaan sanotulla ajalla. Valitettavaa vain on, että suomenkielellä on kovin vähän tätä aikaa ja sen kysymyksiä käsittelevää aineistoa. Osaltamme poistaaksemme tätä puutetta julkaisemme lehtemme tässä numerossa kaksi **Leninin** kirjoitusta tältä ajalta — **Kaksoisvalta** ja **Tunnuksista** — jotka käsittelevät eräitä k.o. ajankohdan tärkeimpiä kysymyksiä.

JOKAISEN vallankumouksen peruskysymys on kysymys valtiovallasta. Ilman tämän kysymyksen selvittämistä ei voi olla puhettakaan mistään tietoisesta osallistumisesta vallankumoukseen, puhumattakaan sen johtamisesta.

Meidän vallankumouksemme korkeimman vaiheen huomattava omalaatuisuus on siinä, että se *loi kaksoisvallan.* Tämä tosiasia tulee ennenkaikkea selvittää itselleen; sitä käsittämättä ei voi päästä eteenpäin. Esim. bolshevismin vanhat "kaavat" tulee osata täydentää ja korjata, sillä ne, kuten on osoittautunut, olivat yleensä oikeat, mutta konkreettinen toteuttaminen *on osoittautunut* toisenlaiseksi. Aikaisemmin *ei kukaan* ajatellut eikä voinut ajatella kaksoisvallasta.

Mitä on kaksoisvalta? Se, että väliaikaisen hallituksen, *porvariston* hallituksen rinnalle muodostui vielä heikko, idussaan oleva, mutta kuitenkin kieltämättä olemassa oleva ja kasvava *toinen hallitus:* työläisten ja sotilaiden edustajain neuvosto.

Millainen on tämän toisen hallituksen luokkakokoonpano? Proletariaatti ja talonpoikaisto (sotilaiden pukuun puettuna). Millainen on tämän hallituksen poliittinen luonne? Se on vallankumouksellinen diktatuuri, t.s. valta, joka nojautuu suoraan vallankumoukselliseen valtaukseen, kansanjoukkojen välittömään alotteeseen alhaalta, *ei lakiin,* jonka on laatinut keskitetty valtiovalta. Tämä valta ei ole ollenkaan sitä lajia, mitä on yleensä tähän astinen valtio-tyyppi parlamentaarisessa porvarillis-demokraattisessa tasavallassa, joka on vallitsevana Euroopan ja Amerikan etumaisissa maissa. Tämä seikka usein unohdetaan, usein ei ajatella sitä perinpohjin, mutta siinä on koko asian ydin. *Tämä valta* — on *saman tyyppinen* valta kuin oli Pariisin kommuuni v. 1871. Tämän tyypin perustuntomerkit ovat: 1) vallan lähteenä ei ole parlamentissa ennakolta harkittu ja läpiajettu laki, vaan suoranainen kansanjoukkojen alote alhaalta ja paikkakunnilla, suoranainen "valtaus", yleistä sanantoa käyttäen, 2) poliisin ja armeijan kumoaminen kansasta eristettyinä ja sille vastakohtaisina laitoksina koko kansan välittömällä aseistamisella; valtion järjestystä suojelevat tällaisen vallan aikana *itse* aseistetut työläiset ja talonpojat, *itse* aseistettu kansa; 3) virkamiehistö, byrokratia joka vaihdetaan myöskin itse kansan välittömään vallintaan, tai asetetaan ainakin erikoisen kontrollin alaiseksi, muutetaan ei ainoastaan valittavaksi, vaan myöskin kansan ensimmäisestä vaatimuksesta *vaihdettavaksi,* asetetaan yksinkertaisten val-

tuutettujen asemaan; porvarilliset etuoikeutetut kerrokset korkeapalkkaisine "paikkoineen" muutetaan erikoisen "aselajin" työläisiksi, joille *ei* makseta *korkeampaa* kuin ammattityöläisen tavallinen palkka.

Tässä ja *vain* tässä on Parisiin kommuunin *oleellisuus* erikoisena valtiotyyppinä. Tämän oleellisuuden unhoittivat ja väärensivät herrat Plehanovit (selvät shovinistit, jotka väärensivät marxismin) Kautskyt ("keskustan" ihmiset, t.s. shovinismin ja marxismin välillä horjuvat) ja yleensä kaikki nykyään hallitsevassa asemassa olevat sosialidemokraatit ja sosialivallankumoukselliset jne.

Verhoutuvat fraaseilla, vaikenevat, verukehtivat, onnittelevat tuhat kertaa toinen toistaan vallankumouksen johdosta, eivät halua *ajatella* sitä, *mitä on* työläisten ja sotilaitten edustajain neuvosto. Eivät halua nähdä sitä ilmeistä totuutta, että mikäli nämä neuvostot ovat olemassa, *mikäli* ne ovat — valta, sikäli Venäjällä on Pariisin kommuunin *tyyppinen* valtio.

Minä alleviivasin: "mikäli". Sillä se on vain vallan itu. Se itse suoraan sovittelemalla porvarillisen väliaikaisen hallituksen kanssa ja tehden useita faktillisia myönnytyksiä *luovutti ja luovuttaa* asemat porvaristolle.

Miksi? Siksikö, että Tsheidze, Tseretelli, Steklov ja Kump. tekivät "virheen"? Lorua. Näin voi ajatella poroporvari, mutta ei marxilainen. Syynä on proletaarien ja talonpoikain *riittämätön tietoisuus* ja järjestyneisyys. Mainittujen johtajien "virhe" on heidän pikkuporvarillisessa kannassaan, siinä, että he *himmentävät* työläisten tietoisuutta, mutta eivät selvitä sitä, *herättävät* pikkuporvarillisia harhaluuloja, mutta eivät kumoa niitä, *lujittavat* porvariston vaikutusta joukkoihin, mutta eivät vapauta joukkoja tästä vaikutuksesta.

Tämän pitäisi jo selittää, miksi meidän toverimmekin tekevät niin paljon virheitä asettamalla "yksinkertaisesti" kysymyksen: tuleeko heti kukistaa väliaikainen hallitus?

Vastaan: 1) se tulee kukistaa — sillä se on oligarkinen, porvarillinen, eikä kansan hallitus, se *ei voi* antaa rauhaa, leipää eikä täydellistä vapautta; 2) sitä ei saa heti kukistaa sillä se pysyy pystyssä suoraan ja välillisesti, muodollisesti ja faktillisesti työläisten edustajain neuvoston ja ennenkaikkea johtavan Pietarin neuvoston suostumuksella; 3) sitä ei yleensä saa "kukistaa" tavallisilla keinoilla, sillä se nojautuu porvariston *"kannatukseen" toisen* hallituksen, työläisten edustajain neuvoston, taholta ja tämä hallitus on ainoa mahdollinen vallankumouksellinen hallitus, joka suoraan ilmaisee työläisten ja talonpoikain enemmistön tiedon ja tahdon. Korkeampaa, parempaa tämän tyypin hallitusta kuin työläisten, batrakkien, talonpoikien ja sotilaitten edustajain neuvostot ei ihmiskunta ole kehittänyt emmekä me tähän saakka tunne.

Tietoisten työläisten tulee valtaan päästäkseen vallata enemmistö puolelleen: *toistaiseksi* ei ole väkivaltaa joukkojen yli, ei ole muuta tietä valtaan. Me emme ole blanquilaisia emme vallan vähemmistöllä valtaamisen kannattajia. Me olemme marxilaisia, proletaarisen luokkataistelun kannattajia pikkuporvarillista häyryä, shovinismi-puolustuslaisuutta, fraaseja porvaristosta riippuvaisuutta vastaan.

Luomme proletaarisen kommunistisen puolueen; sen elementit, bolshevismin parhaimmat puoltajat on jo luotu; tiivistymme proletaarista luokkatyötä varten ja proletaareista, *köyhimmistä* talonpojista tulee asettumaan meidän puolellemme yhä enemmän ja enemmän. Sillä *elämä* tulee joka päivä särkemään "sosialidemokraattien", Tsheidzen, Tsere-

tellin, Steklovin ym, sosialivallankumouksellisten", vielä paljoa "puhtaimpien" pikkuporvarien ym, ym. pikkuporvarillisia harhaluuloja.

Porvaristo on porvariston yksinvallan puolesta.

Tietoiset työläiset ovat työläisten, batrakkien, sotilaiden ja talonpoikain edustajain neuvostojen yksinvallan puolesta — yksinvallan, joka ei ole valmistettu seikkailuilla, vaan proletaarisen tietoisuuden selventämisellä, sen *vapauttamisella* porvariston vaikutuksesta.

Pikkuporvaristo — "sos. dem.", es-er ym. — horjuu, *häiriten* tätä selviytymistä — tätä vapautumista.

Kas tässä on faktillinen *luokkavoimien* suhde, joka määrittelee meidän tehtävämme.

LENIN

(*Pravda*, huhtik. 29 p:nä 1917)

Tunnuksista

HYVIN usein tapahtuu, että kun historia tekee jyrkän käännöksen, niin etumaisimmatkaan puolueet eivät voi pitempään aikaan soveltautua uuteen tilanteeseen, vaan toistavat tunnuksia, jotka olivat oikeita eilen, mutta ovat kadottaneet kaikki järkevyytensä tänään, kadottaneet järkevyytensä "äkkiarvaamatta", sikäli mikäli historian jyrkkä käännös oli "äkkiarvaamaton".

Samantapaista voi toistua nähtävästi tunnuksessa kaiken valtiovallan siirtämisestä neuvostoille. Tämä tunnus oli oikea meidän vallankumouksemme ohimenneenä aikakautena, sanokaamme, helmikuun 27:stä heinäk. 2:een päivään. Tämä tunnus on nyt selvästi lakannut olemasta oikea. Käsittämättä tätä ei voi ymmärtää mitään nykyhetken tärkeitä kysymyksiä. Jokainen yksityinen tunnus tulee johtaa määrätyn poliittisen tilanteen erikoisuuksien yhteydestä, sillä poliittinen tilanne Venäjällä heinäkuun 4:nen päivän jälkeen on perin pohjin muuttunut helmikuun 27 päivän tilanteesta.

Silloin, tuona vallankumouksen ohimenneenä kautena, hallitsi valtiossa n.s. "kaksoisvalta", joka aineellisesti ja muodollisesti ilmensi valtiovallan epämääräistä siirtymiskauden tilaa. Ei tule unhoittaa, että kysymys vallasta on jokaisen vallankumouksen peruskysymys.

Valta oli silloin horjumistilassa. Sen jakoivat keskenään vapaaehtoisella sopimuksella väliaikainen hallitus ja neuvostot. Neuvostot olivat vapaiden, s.o. mihinkään ulkonaiseen väkivaltaan alistumattomien ja aseistettujen työläisten ja sotilasjoukkojen edustajia. Aseet olivat kansan käsissä, ulkonaista väkivaltaa kansaan nähden ei ollut — siinä oli asian *ydin*. Se teki mahdolliseksi ja turvasi koko vallankumouksen eteenpäin kehittymisen rauhallisen tien. Tunnus: "Kaikki valta siirrettävä neuvostoille" oli läheisen välittömän askeleen tunnus tällä rauhallisen kehityksen tiellä. Se oli vallankumouksen rauhallisen kehityksen tunnus, joka oli mahdollinen helmik. 27:stä päivästä heinäk. 4:een päivään ja luonnollisesti kaikkein toivottavin, mutta joka nyt on ehdottomasti mahdoton.

Nähtävästi eivät kaikki tunnuksen: "Kaikki valta neuvostoille" kannattajat ole riittävästi ajatelleet sitä, että se oli vallankumouksen rauhallisen eteenpäin kehittymisen tunnus. Rauhallisen ei vain siinä mielessä, ettei kukaan, ei yksikään luokka eikä mikään vakava voima olisi voinut silloin (helmik. 27:stä heinäk. 4:een päivään) vastustaa ja estää vallan siirtymistä neuvostoille. Tässä ei vielä ole kaikki. Rauhallinen kehitys olisi ollut silloin mahdollinen jopa myöskin siinä suhteessa, että puolueiden ja luokkien taistelu

neuvostojen *sisällä* olisi silloin, ehdolla että koko täydellinen valtiovalta aikanaan olisi siirtynyt niille, voinut tapahtua paljon rauhallisemmin ja kivuttomammin.

Tähän asian jälkimmäiseen puoleen ei ole myöskään kiinnitetty vielä tarpeeksi huomiota. Neuvostot olivat luokkaluonteeltaan työläisten ja talonpoikaiston liikkeen elimiä, niiden diktatuurin valmis muoto. Jos niillä olisi ollut täydellinen valta, niin pikkuporvarillisten kerrosten pääpuute, heidän pääsyntinsä, luottamus kapitalisteihin, olisi kadonnut käytännössä, olisi tullut kritikoiduksi heidän omien toimenpiteittensä antamilla kokemuksilla. Vallassa olevien luokkien ja puolueiden vaihtuminen olisi neuvostojen sisällä voinut niiden yksin- ja kaikkivallan pohjalla tapahtua rauhallisesti; kaikkien neuvostopuolueiden yhteys joukkoihin olisi voinut jäädä lujaksi ja horjumattomaksi. Ei saa hetkeksikään jättää huomioon ottamatta, että vain tämä kiintein ja vapaasti kehittyvä laaja ja syvä yhteys neuvostopuolueiden ja joukkojen välillä olisi voinut auttaa rauhallisesti hävittämään pikkuporvarilliset harhaluulot porvariston kanssa sovittelusta. Vallan siirtyminen neuvostoille ei olisi itsestään muuttanut eikä olisi voinut muuttaa luokkien suhdetta; se ei olisi mitenkään muuttanut talonpoikaiston pikkuporvarillisuutta. Mutta se olisi aikanaan ottanut suuren askeleen talonpoikaiston porvaristosta erottamiseksi, heidän lähentämisekseen ja vihdoin yhdistämisekseen työläisiin.

Näin olisi voinut tapahtua, jos valta olisi siihen aikaan siirtynyt neuvostoille. Niin olisi ollut helpointa ja edullisinta kansalle. Tällainen tie olisi ollut kivuttomin ja siksi sen puolesta piti kaikkein tarmokkaammin taistella. Mutta nyt tämä taistelu, taistelu vallan aikanaan neuvostoille siirtämisestä, on päättynyt. Kehityksen rauhallinen tie on tullut mahdottomaksi. On alkanut ei-rauhallinen, erittäin kivullinen tie.

Heinäk. 4:nen päivän murros onkin juuri siinä, että sen jälkeen objektiivinen tilanne jyrkästi muuttui. Horjuva valtatilanne päättyi, valta siirtyi ratkaisevilla paikoilla vastavallankumouksen käsiin. Puolueiden kehitys pikkuporvarillisten puolueiden, sosiaali-vallankumouksellisten ja menshevikkien, vastavallankumouksellisten kadettien kanssa sovittelun maaperällä johti siihen, että nämä molemmat pikkuporvarilliset puolueet osottautuivat vastavallankumouksellisten teloitustoiminnan faktillisiksi avustajiksi ja osanottajiksi. Pikkuporvarien tiedoton luottamus kapitalisteihin johti ensinmainitut puoluetaistelun kehityksen kulussa tietoiseen vastavallankumouksen tekemiseen saakka heidän taholtaan. Puolueiden välisten suhteiden kehityksen ajanjakso päättyi. Helmik. 27 p:nä osoittautuivat kaikki luokat olevan yhdessä monarkiaa vastaan. Heinäk. 4 päivän jälkeen vastavallankumouksellinen porvaristo käsi kädessä monarkistien ja mustasotnialaisten kanssa liitti itseensä pikkuporvarilliset eserrät ja menshevikit, osittain säikytettyään heidät, ja antoi faktillisen valtiovallan Kavenkovin käsiin, sotaseikkailijain käsiin, jotka ampuivat tottelemattomia rintamilla ja ahdistivat bolshevikkeja Pietarissa.

Tunnus vallan siirtämisestä neuvostoille kuulostaisi nyt donquijotemaisuudelta tai pilalta. Objektiivisesti tämä tunnus olisi kansan pettämistä, sen harhaluulojen kiihottamista, ikäänkuin neuvostoille *nytkin* riittäisi vallan saamiseksi se, että ne haluavat sitä tai päättävät ottaa sen, ikäänkuin neuvostossa olisivat vielä puolueet, jotka eivät askartelisi teloitustekojen auttajina, ikään-

kuin tehdyn voisi saada tekemättömäksi.

Olisi syvästi virheellistä ajatella, että vallankumouksellinen proletariaatti kykenisi, niin sanoakseni "kostaakseen" es-erreille ja menshevikeille heidän avunantonsa bolshevikkien ahdistamiseen, ampumiset rintamalla ja työläisten aseista riisumisen, "kieltäytymään" kannattamasta heitä vastavallankumousta vastaan. Tällainen kysymyksen asettaminen olisi, ensiksi, poroporvarillisten moraalikäsitysten siirtämistä proletariaatille, (sillä *asian hyväksi* proletariaatti aina kannattaa ei vain horjuvaa pikkuporvaristoa, vaan suurporvaristoakin); se olisi, toiseksi, — ja se on pääasia, — pikkuporvarillinen yritys "moralisoinnin" kautta muuttaa toiseksi asian poliittinen ydin.

Tämän asian ydin on siinä, että valtaa ei voida enää ottaa rauhallisesti. Se voidaan saada vain voittamalla ratkaisevassa taistelussa tämän hetken todelliset vallanpitäjät, juuri sotajoukot, Kavenkov, jotka nojaavat Pietariin tuotuihin taantumuksellisiin sotajoukkoihin, kadetteihin ja monarkisteihin.

Asian ydin on siinä, että nämä uudet valtiovallan pitäjät voi voittaa vain vallankumoukselliset kansanjoukot, joiden liikkeen ehtona ei ole vain se, että ne olisivat proletariaatin johdon alaisena, vaan myöskin se, että ne irroittautuisivat vallankumouksen asian kavaltajista, es-erristä ja menshevikeistä.

Ken tuo politiikkaan porvarillista moraalia, se harkitsee näin: myönnämme että es-errät ja menshevikit tekivät "virheen" kannattaessaan Kavenkoveja, jotka aseista riisuivat proletariaattia ja vallankumouksellisia rykmenttejä, mutta tulee antaa heille tilaisuus "korjata" virheensä, ei ole "vaikutettava" heidän "virheittensä" korjaamista; on helpotettava pikkuporvariston viettymystä työläisten puolelle. Tämäntapainen harkinta olisi naivia lapsellisuutta tai suorastaan tyhmyyttä, ellei se ole uudistettua työläisten pettämistä. Sillä pikkuporvarillisten joukkojen viettymys työläisten puolelle on vain siinä, ja juuri siinä että nämä joukot irroittautuvat es-erreistä ja menshevikeistä. Es-erräin ja menshevikkipuolueiden "virheiden" korjaaminen voisi nyt tapahtua vain siten, että nämä puolueet julistaisivat Tseretellin, Tsernovin, Danin ja Rakitnikovin telottajain apulaisiksi. Me olemme täydellisesti ja ehdottomasti tällaisen virheen "korjauksen" kannalla...

Vallankumouksen peruskysymys on kysymys vallasta, sanoimme me. Tulee lisätä: juuri vallankumous osottaa meille joka askeleella sen kysymyksen hämäämisen, *missä* on oikea valta, osoittaa meille eron muodollisen ja reaalisen vallan välillä. Juuri tässä on eräs jokaisen vallankumouskauden tärkeimpiä erikoisuuksia. Maaliskuussa ja huhtikuussa 1917 ei ollut tunnettua, oliko reaalinen valta hallituksen vaiko neuvostojen käsissä.

Nyt taas on erittäin tärkeätä, että tietoiset työläiset tajuaisivat selvästi vallankumouksen peruskysymyksen: kenen käsissä on tällä hetkellä valtiovalta. Ajatelkaa, millaiset ovat sen aineelliset ilmaukset, elkää hyväksykö fraaseja asiasta ja teidän on helppo vastata.

Valtio on ennen kaikkea asestettujen ihmisten joukkoja, vankilain tapaisine aineellisine lisineen — kirjoitti Friedrich Engels. Nyt se ovat junkkerit, taantumukselliset kasakat, jotka on sitä varten tuotu Pietariin, se ovat ne, jotka pitävät vankina Kamenevia ja muita; jotka lakkauttivat *Pravdan;* jotka aseista-riisuivat työläisiä ja määrätyn osan sotilaita; jotka ampuvat saman määrätyn osan sotilaita; jotka ampuvat saman määrätyn osan sotajoukkoja armeijassa. Juuri nämä teloittajat — se on reaalinen valta, Tsere-

tellit ja Tshernovit — ovat ministerejä ilman valtaa, ministeri-nukkeja, teloittajia kannattavien puolueiden johtajia. Tämä on tosiasia. Ja tätä tosiasiaa ei muuta se, että Tseretelli ja Tsernov eivät henkilökohtaisesti varmaankaan "hyväksy" teloitusta, että heidän sanomalehtensä varovasti kieltäytyvät siitä: tällainen uusi laji poliittista kopeilua ei muuta asian ydintä.

150,000 pietarilaisen valitsijan äänenkannattajan lakkauttaminen, junkkarien suorittama työläisen Voinovin murhaaminen (6—VII) siksi, että hän toi kirjapainosta *Listka Pravdaa* — eikö se ole teloittamista, eikö se ole Kavenkovien työtä? Ei hallitus eivät neuvostot "ole syyllisiä" tähän, — sanotaan meille.

Sitä pahempi hallitukselle ja neuvostoille, — vastaamme me, — sillä silloin ne ovat nollia; ne ovat — marionetteja, reaalista valtaa ei niillä ole.

Kansan tulee ennen kaikkea tuntea *totuus* — tietää kenen käsissä on valtiovalta. Tulee sanoa kansalle koko tunnus: valta on Kavenkovien sotilasklikin käsissä (Kerenskin, joidenkin kenraalien, upseerien jne) joita porvaristo luokkana kannattaa yhdessä kadettien kanssa ja sen johtamana, ja kaikkien monarkistien kanssa, jotka toimivat koko mustasotnialaisen sanomalehdistön kautta, *Novoje Vremjan, Zivoje Slovon* ym, ym kautta.

Tämä valta tulee kukistaa. Ilman sitä ovat kaikki puheet taistelusta vastavallankumousta vastaan tyhjiä fraaseja, "itsepetosta ja kansan pettämistä."

Tätä valtaa kannattavat nyt ministerit Tseretelli ja Tsernov ja heidän puolueensa: tulee paljastaa kansalle heidän teloittajaroolinsa, ja näiden puolueiden tällaisen "lopun" kiertämättömyys heidän "virheittensä" jälkeen huhtikuun 21, toukokuun 5, kesäkuun 9 ja heinäkuun 4 päivinä, senjälkeen, kun he hyväksyivät hyökkäyspolitiikan, politiikan, joka yhdeksältä kymmeneltä osaltaan ennakolta ratkaisi Kavenkovin voiton kesäkuussa.

Kaikki agitatsio kansan keskuudessa tulee järjestää uudelleen niin, että se ottaisi huomioon juuri nykyisen vallankumouksen konkreettiset kokemukset ja erikoisesti kesäkuun päivien kokemukset, s.o. että se selvästi osottaisi kansan todellisen vihollisen, sotilasklikin, kadetit ja mustasotnialaiset, ja että se päättävästi paljastaisi ne pikkuporvarilliset puolueet, es-erräin ja menshevikkien puolueet, jotka ovat esittäneet ja esittävät teloittajain avustajain roolia.

Kaikki agitatio kansan keskuudessa tulee järjestää niin, että selitettäisiin talonpojilla ei olevan mitään toiveita maan saantiin nähden, niinkauan kunnes sotilasklikin valtaa ei ole kukistettu, kunnes es-erräin ja menshevikkien puolueita ei ole paljastettu ja niiltä ei ole riistetty kansan luottamusta. Tämä olisi erittäin pitkä ja erittäin vaikea prosessi kapitalistisen kehityksen "normaalisissa" oloissa, mutta sekä sota että taloudellinen sekasorto jouduttavat asiaa suuressa määrin. Ne ovat — sellaisia "jouduttajia", jotta kuukautta, vieläpä viikkoakin voidaan verrata vuoteen.

Edellä esitettyä vastaan esitettäisiin varmaankin kaksi vastaväitettä: ensimmäinen, että ratkaisevasta taistelusta puhuminen nyt merkitsee hajanaisten esiintymisten kannattamista, jotka avustaisivat juuri vastavallankumousta; toiseksi, että sen kukistaminen merkitsee sittenkin vallan siirtämistä neuvostoille.

Vastaukseksi ensimmäiseen väitteeseen me sanomme: Venäjän työläiset ovat jo riittävästi tietoisia ollakseen antautumatta provokatioon, joka tietenkin olisi heille tällä hetkellä epäedullista. Että heidän esiintymisensä ja vastustamisensa

nyt merkitseisi vastavallankumouksen avustamista, on riidatonta. Että ratkaiseva voitto on mahdollinen vain vallankumouksen uuden nousun aikana kaikkein syvimmissä joukoissa, se on myös riidatonta. Mutta ei riitä puhuminen vallankumouksen noususta, lännen työläisten auttamisesta jne yleensä, tulee tehdä määrätty johtopäätös meidän entisyydestämme, tulee nimenomaan ottaa huomioon meidän opetuksemme. Ja tämän huomioiminen juuri antaa vastavallankumouksellisia vallan valtaajia vastaan käytävän ratkaisevan taistelun tunnuksen.

Toinen vastaväite johtaa myös konkreettisten totuuksien vaihtamiseen yleisten harkintojen perusteella. Porvarillisen vastavallankumouksen kukistamista ei voi suorittaa mikään eikä minkäänlainen muu voima, paitsi vallankumouksellinen proletariaatti. Juuri vallankumouksellisen proletariaatin, v. 1917 kesäkuun kokemusten jälkeen, täytyykin itsenäisesti ottaa käsiinsä valtiovalta — ilman *sitä ei voi olla* vallankumouksen voittoa. Valta proletariaatille, sen tukeminen köyhäin talonpoikain ja puoliproletariaatin taholta — siinä on ainoa ulospääsy, ja me jo vastasimme mitkä seikat nimenomaan voivat sitä erikoisesti jouduttaa.

Neuvostot voivat ja niiden tulee voida ilmetä tässä uudessa vallankumouksessa, mutta *eivät* nykyiset neuvostot, eivät porvariston kanssa sovittelun elimet, vaan sitä vastaan käytävän vallankumouksellisen taistelun elimet. Että me silloinkin tulemme olemaan koko valtiovallan neuvostojen tyyppiin rakentamisen kannalla, se on varma. Tässä ei ole kysymys neuvostoista yleensä, vaan kysymys taistelusta nykyistä vastavallankumousta ja *nykyisten* neuvostojen petturuutta vastaan.

Konkreettisuuden abstraktiseen vaihtaminen on eräs suurimpia vikoja, kaikkein vaarallisimpia vikoja vallankumouksessa. Nykyiset neuvostot ovat romahtaneet, kärsineet täydellisen vararikon es-erräin ja menshevikkien puolueiden niissä hallitsemisen vuoksi. Tällä hetkellä nämä neuvostot ovat teurastamolle vietyjen lampaiden kaltaisia, joille on asetettu kirves kaulalle ja jotka valittavasti mylvivät. Neuvostot ovat *nyt* voimattomia ja avuttomia voittaneen ja voittavan vastavallankumouksen edessä. Tunnus vallan siirtämisestä neuvostoille voidaan ymmärtää vain "yksinkertaisena" kehoituksena vallan siirtämisestä juuri nykyisille neuvostoille, mutta tästä puhuminen, tähän kehoittaminen merkitseisi kansan pettämistä. Ei ole mitään vaarallisempaa petosta.

Luokka- ja puolueiden välisen taistelun kehityksen ajanjakso Venäjällä helmik. 27 päivästä heinäk. 4 p:ään on päättynyt. Alkaa uusi ajanjakso, johon kuuluvat eivät vanhat luokat, eivät vanhat puolueet eivät vanhat neuvostot, vaan taistelun tulessa uudistuneet, terästyneet, oppineet, taistelun kuluessa uudelleen muodostetut. Ei ole katsottava taaksepäin, vaan eteenpäin. Tulee toimia ei vanhoilla, vaan uusilla, kesäkuun jälkeisillä luokka- ja puoluekategorioilla. Uuden ajanjakson alussa tulee lähteä voiton saaneen porvariston vastavallankumouksesta, joka voitti es-erräin ja menshevikkien sovittelun vuoksi sen kanssa ja jonka tulee voittamaan vain vallankumouksellinen proletariaatti. Tässä uudessa ajanjaksossa tulee luonnollisesti olemaan vielä monta eri etappia niin ennen vastavallankumouksen lopullista voittoa kuin ennen es-erräin ja mensheviikkien lopullista häviötä (ilman taistelua) että ennen uuden vallankumouksen nousua. Tästä kuitenkin voi puhua vasta myöhemmin, kun nämä etapit ilmenevät yksittäin...

(Kirjoitettu kesäk. v. 1917.)

J. PALM-DUTT

Ottawan konferenssi ja Britannian kapitalismin kriisi

Tov. Palm-Duttin artikkeli on kirjoitettu Ottawan konferenssin koolla ollessa. Sen jälkeen on konferenssi päättynyt, johtaen se erinäisiin tunnettuihin kompromissisopimuksiin Englannin eri dominioiden välillä —, mutta mitään todellista selvyyttä tilanteeseen konferenssi ei, kuten tunnettua, tuonut. Siitä syystä tov. Palm-Duttin kirjoitus, joka pääasiassa selvittelee konferenssissa esiintyneiden pulmien syitä, on säilyttänyt kiintoisuutensa konferenssin jälkeenkin, varsinkin kun konferenssin kulku on osoittanut täysin oikeiksi kirjoituksessa esitetyt olettamukset sen "tuloksiin" nähden.

HEINÄKUUN 21 päivänä alkaneella Ottawan konferenssilla on nykyisen yleismaailmallisen pulan ja imperialismin voimistuvan sotaan valmistautumisen yhteydessä erikoinen merkitys. Se on Englannin imperialismin yritys lujittaa heikontunutta asemaansa puoliksi itsenäisiin valtakunnan osiin — dominioihin — nähden, jotta voitaisiin muodostaa luja liitto muita imperialistisia ryhmittymiä ja erikoisesti Yhdysvaltoja, mutta samalla myöskin Neuvosliittoa vastaan. Tässä suhteessa Ottawan konferenssi on kiinteässä yhteydessä Englannin politiikkaan vähää ennen Ottawan konferenssia koolla olleessa Lausannen konferenssissa. Molemmat konferenssit ovat yrityksiä järjestää yhteinen imperialistirintama: toisessa tapauksessa Euroopassa englantilais-ranskalaisen ylivallan alaisena, ja toisessa tapauksessa rajoittumatta yksin Eurooppaan Englannin ylivallan alaisena, mutta molemmissa tapauksissa on kysymyksessä yritys muodostaa Yhdysvaltoja ja Neuvostoliittoa vastaan tähdätty rintama. Samalla Ottawan konferenssi on, totta kyllä, sangen epäilyttävä ja toivoton yritys auttaa selviytymään mitä syvimmästä Englantia painostavasta pulasta.

Konferenssin ratkaisevaa merkitystä Englannin imperialismin tulevaisuuden kannalta katsottuna korostetaan kaikissa Englannin politiikkojen lausunnoissa.

"Edessämme on valinta: joko kulkea entistä läheisempien molemminpuolisten tullisuhteiden suuntaan valtakunnan sisällä, tai virta vie meidät mukanaan" (Baldwinin puheesta Ottawan kysymystä koskevassa väittelyssä alahuoneessa kesäkuun 16 p:nä 1932).

"Luonnon ennakolta määrittelemä meidän maamme osa — se on taloudellinen liitto samaa lihaa ja verta olevien veljiemme kanssa. Jos sitä ei onnistuta toteuttamaan, meidän tulee hyvin todennäköisesti kääntyä Euroopan puolueen. On täysin mahdollista, että jos valtakunnan osat eivät käy tähän likeisempään liittoon keskenään, niin puolessa vuosisadassa niiden edut johtavat ne kauaksi niistä, jotka nykyisin ovat niiden veljiä" (Baldwin. Wusterissa huhtik. 2 p:nä 1932 pidetystä puheesta).

"Jos valtakunnan kansat päättävät yhteistyön asemasta jäädä yksikseen, niin jokaisen niistä on jouduttava jonkin ulkomaalaisen taloudellisen ryhmän vallanalaiseksi, miten uskollisia ne olisivatkin valtakunnan ihanteelle" (Englannin teollisuudenharjoittajain liitto. Kirjelmä Ottawan konferenssille. Times, toukok. 6 p:nä 1932).

Me näemme, että Englannin imperialismin johtajat tarkastelevat konferenssikysymystä *joko Englannin valtakunnan yhtenäisyyden tai hajoamisen kannalta,* tai tarkemmin sanoen, siltä kannalta, säilyykö *Britannian ylivalta* dominioissa, vai tuleeko niihin "jonkin ulkomaalaisen taloudellisen ryhmän ylivalta".

Minkälaiset ovat konferenssin mahdollisuudet? Ristiriidat Englannin ja dominioiden välillä ovat ilmeisiä, syviä, ja ne yhä syvenevät.

Siitä huolimatta maailman talouspulan voimakkuus ja sodan mahdollisuudet voivat väliaikaisesti sovittaa nämä ristiriidat ja on oltava valmistautuneita tällaiseen mahdollisuuteen kaikkine siitä johtuvine seurauksineen.

Aikaisempien yleisvaltakunnallisten konferenssien ei onnistunut pysähdyttää Britannian valtakunnan voimistuvaa hajaantumista. Yleisvaltakunnallisten konferenssien (faktillisesti Englannin neuvottelut dominioiden kanssa, koska Intian osallistuminen on näennäistä, toisin sanoen valtakunnan valkoisen väestön hallitusten neuvottelut, mikä väestö tekee 1/7 koko valtakunnan asujamistosta) järjestelmä syntyi melkein puolivuosisataa sitten, vuonna 1887. Tämä merkitsee, että konferensseja alettiin pitää vasta silloin, kun jo oli huomattavissa valtakunnan laskua, kun englantilaisten herravalta dominioissa jo *heikkeni*.

Englantilaisten herravallan jatkuvasta heikkenemisestä valtakunnan markkinoilla on osoituksena esim. seuraava taulukko:

Englannin osuus valtakunnan yleisessä tuonnissa.

	1875	1900	1913	1920	1931
Australia . .	73	61	52	39	39
Uusi-Seelanti	64	61	60	48	49
Kanada . . .	49	24	20	12	17
Etelä-Afrikka	83	63	56	56	43
Intia	77	65	65	47	34

Näin ollen voidaan sanoa, että Englannin kapitalismilla oli vielä vuonna 1875 monopooliasema siirtomaiden markkinoilla. 80-luvulla jo tuli ilmeisesti huomattavaksi Englannin osuuden aleneminen viennissä näihin maihin. Vuonna 1887 kutsuttiin koolle ensimmäinen valtakunnan konferenssi eli niinkuin sitä silloin nimitettiin — siirtomaakonferenssi Yhdeksänkymmenluvulla alkoi ensimmäinen chamberlainilainen ristiretki valtakunnan taloudellisen yhtenäisyyden lujittamiseksi. Englannin imperialismi johdonmukaisesti ajatteli saavansa valtakuntaa käsittävistä konferensseista itselleen *taisteluvälineen herravaltansa heikentymistä vastaan,* ja dominiot käyttivät niitä hyväkseen saadakseen tunnustuksen suuremmalle riippumattomuudelleen ja hankkiakseen taloudellisia etuja.

Vanha Chamberlain, joka vuonna 1895 tuli siirtomaaministeriksi, jo vuonna 1896

———"juurrutti keisarikunnan sisäisen tulliliiton aatteen. **Keisarikunnassa tuli vallita vapaakaupan, mutta ulkovaltoihin nähden edellytettiin noudatettavaksi yhtenäistä tullipolitiikkaa.** Siirtomaat kuitenkin hylkäsivät tämän ehdotuksen, sillä taloudellisista syistä ne katsoivat mahdottomaksi kieltäytyä tulleistaan" (Dreudz **Kaupan järjestäminen valtakunnassa,** 1911, siv. 43).

Täten me näemme, että Englannin kapitalismin pyrkimys "valtakunnan vapaakauppaan", s.o. pyrkimys saada siirtomaissa suojatut markkinat teollisuustavaroillensa, heräsi jo liki 40 vuotta sitten. Mutta dominiot vastustivat voimakkaasti Englannin yrityksiä kumota niiden englantilaisia tavaroita vastaan suojaksi asettamat esteet, ja ne perääntyivät "valtakunnan parempana pitämistä" koskevan tunnuksen suojassa, mikä salli niiden säilyttää huomattavan tullin englantilaisille tavaroille. Vuonna 1902 pidetty valtakunnan konferenssi, joka puolsi valtakunnan etujen parempana pitämistä, samalla jyrkästi merkitsi:

"Nykyisessä siirtomaiden tilanteessa **olisi epäkäytännöllistä ottaa käytäntöön vapaan kaupan systeemi emämaan ja merentakaisten dominioiden välillä"** (Valtakunnan konferenssi v. 1902).

Siis Englannin imperialismin ensimmäinen rynnäkkö, jonka tarkoituksena oli sen taloudellisen herravallan lujittaminen valtakunnassa tulliliiton avulla, rynnäkkö, joka

liittyy Chamberlain vanhemman nimeen ja jatkui vuodesta 1896 vuoteen 1906, särkyi törmätessään kahta vedenalaista kiveä vastaan: 1) dominioiden vastarinta kaikkia niiden tullisuojuksien kumoamisyrityksiä vastaan; 2) Englannin kapitalismin haluttomuus kieltäytyä vapaakaupasta, mikä muodosti vielä edullisemman tukikohdan maailmankaupassa ja Englannin yleismaailmallisissa finanssisuhteissa.

* * *

Englannin kapitalismin sodanjälkeinen pula toi mukanaan uuden ja sangen voimakkaan kamppailun suojelustullijärjestelmän ja niin sanotun "valtakunnan taloudellisen yhtenäisyyden" politiikan puolesta. Sen syistä ei ole vaikea päästä selville. Ensiksikin Englannin kapitalismin jatkuva vakava heikkeneminen sen kilpailijoihin verraten pakoitti Englannin kapitalismin kaikki piirit entistä enemmän tunnustamaan entisen maailman monopoolin menettämisen tosiasian ja suojelustullipolitiikan välttämättömyyden. Toiseksi, mikäli Englannin asema maailmanmarkkinoilla huononi, se seikka antoi uuden ja vieläkin suuremman merkityksen niin sanotuille etuoikeutetuille valtakunnan markkinoille.

On tärkeä panna merkille Englannin kaupan tila valtakunnan markkinoilla ja maailmanmarkkinoilla viime vuosina. Samaan aikaan, kun Englannin kaupan supistuminen maailmanmarkkinoilla on sangen huomattava, on se valtakunnan markkinoilla paljon pienempi; siirtomaamarkkinoilla (huomioonotettuna, kruununsiirtomaat) vaihto on jopa suurentunutkin. Vuodesta 1913 vuoteen 1927 Englannin ulosvienti ulkomaille supistui 30 %, mutta vienti valtakuntaan kuuluviin maihin vain 9 %. Tuonti Englantiin vieraista valloista kasvoi vain 15 %, mutta valtakuntaan kuuluvista maista se kasvoi 40 %. Näin ollen valtakunnan kaupan osuus Englannin kaupassa suureni keskeytymättä. Vuonna 1913 valtakunta nieli vain 37 % Englannin ulosviennistä, mutta 1927 jo 46 %. Aivan samoin tuonti Englantiin valtakunnasta teki v. 1913 — 20 %, mutta v. 1927 — 27 %. Toiselta puolen dominioissa ja Intiassa kehitys kulki vastakkaiseen suuntaan. Englannin osuus niiden kaupassa, vaikka se edelleenkin muodosti "leijonan osuuden", kuitenkin jatkuvasti supistui, tullen Englanti vähin erin tungetuksi syrjään Yhdysvaltain ja muiden imperialististen valtain tieltä. Välittämättä valtakunnan parempanapitämisestä Englantia vastaan tähdätyt tullit suurenivat huomattavasti dominioissa.

On olemassa omalaatuisensa "sakset" Englannin ja valtakunnan välisten taloudellisten suhteiden alalla. Toiselta puolen Englannin mätänevä kapitalismi vaipuu yhä suurempaan riippuvaisuuteen valtakunnasta, sen etuoikeutetuista markkinoista, valtakunnan perustalla tapahtuvasta varustelusta. Ja toiselta puolen ne maat, joissa englantilaisten herravalta on heikentynyt, hankkivat Englannilta yhä suuremman taloudellisen itsenäisyyden pyrkien pääsemään maailmanmarkkinoille ja yhä enemmän kehittyvät riippumattomiksi imperialistisiksi valloiksi. On selvää, että tällaiset tulevaisuuden mahdollisuudet muodostavat vakavan uhkan koko Englannin kapitalismin tulevaisuudelle ja herättävät siinä yhä epätoivoisempia yrityksiä lujittaa muodossa tai toisessa herravaltaansa. Tähän viittaa nopea suojelustullijärjestelmän ja "valtakunnan taloudellisen yhtenäisyyden puolesta" harjoitettavan propagannan leviäminen, jota vanhoilliset suorittavat.

* * *

Vuonna 1929 alkanut ja tänäkin päivänä jatkuva maailman talouspula antaa koko tälle prosessille vieläkin vakavamman merkityksen. Pulan välitön vaikutus on siinä, että se entistä enemmän heikentää yhteyttä Englannin ja koko valtakunnan välillä. Englannin viennin osuus valtakunnan sisällä oli kasvanut vuonna 1927 47 prosenttiin, mutta laskee vuonna 1929 44:ään ja vuonna 1930 43 prosenttiin. Samalla äärimmäisen ankara taloudellinen asema johtaa siihen, että Englannin kapitalismi tulee vakuutetuksi perinpohjaisten muutosten välttämättömyydestä. Ratkaisevasta käänteestä vallitsevain englantilaisten piirien, eikä vain teollisuusmiesten, vaan osittain myöskin huomattavimpien finanssikapitalistien keskuudessa, jotka aikaisemmin olivat likeisessä yhteydessä vapaan kaupan kannattajain kanssa, on todistuksena pankkiirien vuonna 1930 antama julistus. Tämä ns "pankkiirimanifesti" vaati suoritettavaksi: "pikaisia toimenpiteitä valtakunnan sisäisen kaupan vilkastuttamiseksi, niin että eroitettaisiin ja laajennettaisiin markkinoita englantilaisten tavarain menekkiä varten".

"Suorana askeleena markkinain hankkimiseksi ja laajentamiseksi englantilaisten tavarain menekkiä varten ovat Britannian valtakuntaan kuuluvien maiden väliset kauppasopimukset.

Tällaisia sopimuksia solmittaessa Englannin on esitettävä ehdoksi — avointen markkinain säilyttäminen sille kaikkia valtakunnan tuotteita varten, ollen samalla valmis veroittamaan tuontia kaikista muista maista".

Samalle kannalle on myöskin tullut Englannin teollisuusharjoittajain liitto, kauppapalatsien yhdistys, Manchesterin kauppapalatsi sekä myöskin ammattiliittojen kongressi vuonna 1930 antamassaan "valtakunnan taloudellisessa memorandumissa".

Vuonna 1930 pidetty valtakuntaa käsittävä konferenssi, ei vielä voinut tarttua tähän kysymykseen, sillä Englanti ei ollut vielä vastaavalla tavalla uusinut tariffiverotuksensa systeemiä. Tämän takia valtakunnan konferenssi vuonna 1930 vain ilmensi sen epäsovun, mikä vallitsi molemmissa leireissä, ja konferenssi päättyikin täydelliseen fiaskoon. Kysymys lykättiin vuonna 1932 pidettävään Ottawan konferenssiin.

Finanssipula Englannissa v. 1931 ja kansallisen hallituksen muodostaminen avasivat mahdollisuuden Englannin siirtymiselle tariffiverotuksen politiikkaan. Tullijärjestelmä, joka saatettiin voimaan helmikuussa vuonna 1932 hyväksytyn tuonnin tulliverotusta koskevan lain perustalla, edellytti täysin vapautettavaksi tulleista ne tavarat, jotka saapuvat dominioista ja Intiasta marraskuuhun 1932 mennessä. Tämän määräajan merkitys Ottawan konferenssille on itsestänsä selvä. Tällä kertaa Englannin hallitus päätti mennä valtakuntaa käsittävään konferenssiin täysissä aseissa. Tämän rinnalla oli myöskin laadittu niin sanottujen vehnäquota'in*) järjestelmä.

Kuitenkin finanssipula johti äärimmäiseen kärjistyneisyyteen ja toiseen konfliktiin valtakunnan sisällä. Kultakannan peruuttamisen jälkeen punta lakkasi näyttelemästä johtavaa osaa dominioissa. Etelä-Afrikka taistelee kultakuntansa säilyttämisen puolesta, vieläpä pyytää Pariisista lainaa tähän tarkoitukseen, ollen välittämättä Englannin suuttumuksesta. Kanada taistelee säilyttääkseen dollarinsa kurssin mahdollisimman lähellä Amerikan dollarin kurssia ja saattaa voimaan "dumping-vastaisia" sulkutulleja englantilaisille tavaroille, vedoten punnan arvottomuuteen (esimerkiksi tullimaksu englantilaisista villapeitteistä

*) Quota — osa, osuus, määrätylle yksikölle lankeava vero-osuus. — Suom.

kohosi 21 prosentista 1930 92 prosenttiin v 1932, englantilaisten sukkien tulli 23 prosentista v 1930 120 prosenttiin v 1932), ja tämä tapahtuu valtakunnan etujen "parempanapitämisestä" huolimatta. Australia pyrkii vakiinnuttamaan puntansa riippumatta Englannin punnan kurssista ja asettaa korkeita lisätulleja englantilaisille tavaroille. Vain Intia on sidottu Englannin puntaan, koska onnettomuuden kohtaama Englannin kapitalismi ammentaa sieltä kultaa. Samaan aikaan kehittyy Ottawan konferenssin kynnyksellä Irlannin ja Englannin välillä äärimmäisen vakava poliittis-taloudellinen konflikti, joka saa tullisodan muodon.

Toiselta puolen maailman talouspula painaa raskaasti dominioita raaka-aineita tuottavina maina. Tämä koskee erikoisesti Kanadaa, joka tuottaa vehnää, puutavaraa, lihaa ym, sekä Australiaa, joka hankkii vehnää, villaa, lihaa ja maitotuotteita. Ne pyrkivät epätoivoisesti kaikenlaisiin sopimuksiin, voidakseen turvata itselleen menekkimarkkinat. Näin ollen rinnan syvien ristiriitojen kanssa molemmissa leireissä on huomattavissa voimakas pyrkimys sopimusten aikaansaamiseen.

Me näemme, että Ottawan konferenssi faktillisesti muodostaa huippukohdan puolivuosisataa keskeytymättä jatkuneessa Englannin imperialismin pyrkimyksessä pysähdyttää valtakunnan kasvava hajoaminen ja Englannin herravallan heikkeneminen dominioissa. Englannin imperialismi, joka huomattavin uhrauksin järjesti uudestaan tullijärjestelmänsä, oli tällä kertaa tilaisuudessa tulemaan konferenssiin täysin aseissa ja valmiina pakoittaakseen pelitoverinsa käymään kauppoihin. Samalla dominioiden oli pakko nykyisen pulan erikoisten olosuhteiden takia pyrkiä sopimusten aikaansaantiin innokkaimmin kuin mitä niitä aikaisemmin oli haluttu ja kuin mitä niitä haluttaisiin vastaisuudessa. Tämän takia Englannin valtiomiehet olivat oikeassa sanoessaan: "nyt tai ei koskaan", menestys tai epäonnistuminen Ottawan konferenssissa merkitsee menestystä tai epäonnistumista valtakunnan uudestijärjestelyssä.

* * *

Mistä tekijöistä tulee riippumaan näiden pyrkimysten — luoda Ottawan konferenssissa kiinteämpi imperialistinen liitto tulliverojen perustalla — menestys tai epäonnistuminen?

Yleisesti on tunnettu Englannin ja dominioiden välillä vallitseva syvä taloudellinen vastakkaisuus, joka tähän saakka on tehnyt turhiksi kaikki tähän suuntaan menevät yritykset ja joka nykyisin on entisestään syventynyt. Englannin imperialistinen propaganda ei häpeä avoimesti puhua *"molemminpuolisesti toisiaan täydentävistä"* Englannin ja dominioiden taloudellisista eduista. Luonnollisesti asia ei ole näin. Englannin porvariston ja dominioiden porvariston molemminpuoliset suhteet — ne ovat itse asiassa *vastustajain* molemminpuolisia suhteita, miten hyvin niitä peittäneekin patrioottisella kiillolla ja miten suuri lieneekin etujen faktillinen yhteisyys Britannian valtakunnan yhteisessä riistossa.

Etujen *"molemminpuolisen täydentämisen" teoria itse asiassa verhoaa vanhan siirtomaateorian,* mutta ei voi olla mitään muuta kuin teoria, joka käsittelee Englantia emämaana, jota ympäröivät apulaiset, so. siirtomaat, jotka varustavat emämaan raaka-aineilla ja elintarpeilla ja antavat markkinat Englannin teollisuuden tuotteille. Faktillisesti tällainen konsepti olisi pitänyt jo kauan sitten antaa arkistoon dominioiden huomattavan teollisen kehityksen takia (Kanadan teollisuuden tuotteiden yleinen arvo oli v 1930 — 3.428 milj. dollaria ja maataloustuot-

teiden arvo nousi 1.346 milj. dollariin). Tämän takia Englannin tuli, kartaat sotaista äänilajia, esiintyä mahdollisimman "taktillisesti" ja huomaavaisesti, esittäen vain Englannin ja dominioiden teollisuuden tehtävien "jakamista", "liikojen", "epätaloudellisten" tuotantoalojen lakkauttamista dominioissa jne. Mutta kaiken sanotun läpi näkyy vanha tarkoitus — hävittää dominioiden teollisuus ja vallata niiden markkinat.

Englannin teollisuuden harjoittajain tehtävänä on palauttaa itselleen dominioiden markkinat; dominioiden teollisuuden harjoittajain tehtävänä on — estää englantilaisten tavarain pääsy markkinoilleen. Tällainen on ensimmäinen ja perusristiriita.

"Meidän kannaltamme **tärkein ja faktillisesti ainoa tekijä on se, että ne (dominiot) käyvät asiaan käsiksi meidän teollisuustavaroihimme nähden**" (siirtomaaministeri Thomas puheessaan 11/XII—31).

"Konferenssin kärki dominioiden kanssa käytäviä neuvotteluja koskevassa osassa on siinä, miten ne voivat antaa englantilaisille tavaroille vapaamman pääsyn markkinoilleen ei ulkomaalaisiin, vaan niiden omiin tavaroihin verraten" (Ottawan naula", **Daily Telegraphin** pääkirjoitus 22/VI 32).

"Kanadan elintarpeiden vapaa päästäminen Suurbritanniaan ei ole sidottu sellaisiin vaikeuksiin, mitä ovat ne, joita syntyy yritettäessä **laajentaa meidän maassamme näiden Englannin teollisuustavarain menekkiä, jotka kilpailevat Kanadan teollisuuden tuotteiden kanssa. Tämä on eräs tärkeimpiä konferenssin ratkaistavaksi tulevia peruskysymyksiä" (Montrealin** lehdestä tehty lainaus julkaistu **Timesissä** 20/VI—32).

Koko "valtakunnan vapaakaupan" hyväksi tehtävän propagandan taa kätkeytyy faktillisesti Englannin imperialismin pyrkimys päästä kaikkien tullien peruuttamiseen dominioissa. Tässä mielessä voi pitää tyypillisenä lausuntoa kirjassa *Mitä on valtakunnan vapaakauppa:*

"Valtakunnan ristinkantajan poliitikka, joka on tunnettu "vapaata kauppaa valtakunnan puitteissa" ajavana politiikkana, käsittää sen, että **kumottaisiin tulliesteet, jotka vallitsevat valtakunnan sisällä,** ja käytettäisiin hyväksi yhtä sen osaa toista osaa vastaan".

Tämä on ilmeisesti mahdotonta ja kaikkien dominioiden hallitukset sen kategoorisesti torjuvat ("valtakunnan vapaa kauppa ei ole toivottavaa, vieläpä se on mahdotontakin" — Kanadan pääministeri Bennet vuoden 1930 konferenssissa). Ja todellakin dominiot eivät ole alentamatta, vaan jatkuvasti korottavat englantilaisten tavarain tullia. Näin ollen valtakunnan vapaan kaupan propageeraajat varmistuvat, että heidän määritelmäänsä valtakunnan vapaasta kaupasta voidaan täydellisessä muodossaan faktillisesti *toteuttaa vain pakkotoimenpitein,* so. sitä voidaan sovelluttaa vain *Intiaan ja kruunun siirtomaihin...* Tähän loppujen lopuksi johtaa koko heidän oppiensa sisältö:

"Valtakunnan vapaa kauppa merkitsee ennenkaikkea täysin vapaata kauppaa Suurbritannian, toiselta puolen, ja kruununsiirtomaiden ja muiden valta-alueiden välillä toiselta puolen. Tämän vapaan kaupan laaja alue tullaan suojaamaan tulleilla muulta maailmalta, mutta dominiot tullaan laskemaan vapaasti suojellulle alueelle ja saavat samoilla perusteilla käyttää kaikkia niitä etuoikeuksia, joita emämaa nauttii. Dominioita myöskin kehoitetaan tulemaan rajoitetuissa puitteissa Suurbritannian liikekumppaniksi" (**Daily express** 30/IX—30)

Tässä on imperialistisen siirtomaapolitiikan todellinen merkitys kaikessa alastomuudessaan. Dominiot voivat olla Engannin liikekumppaneita "rajoitetuissa puitteissa", ne voivat "samoilla perusteilla käyttää hyväksi kaikkia niitä etuoikeuksia", joita tarjoaa niiden 400 miljoonan orjuutetun ihmisen riistäminen, jotka muodostavat Britannian, so. siirtomaavaltakunnan.

Dominioiden teollisuuteen nähden Englannin tulee noudattaa suurta

varovaisuutta, osoittaen vain, että teollistaminen on mennyt "liian pitkälle", että olisi vapauduttava "ansari"-tuotannosta jne.

"Viime vuosina on dominioissa voimistunut pyrkimys tulliesteiden kohottamiseksi toinen toisiaan ja Suurbritanniaa vastaan... Me pyydämme dominioita käsittelemään kysymystä, onko tai eikö ole niiden etujen mukaista, että ne ovat kulkeneet ehken liian pitkälle ja ehken liian nopeasti teollisen kehityksen linjalla" (Baldwin alahuoneessa 16/VI—32).

"Kanadassa samoinkuin Australiassakin on ollut huomattavissa pyrkimys tällaiseen keinotekoiseen teollistamiseen, jolla on epätaloudellinen luonne" (**Times** 12/I—32).

Toiselta puolen dominioiden teollisuuden harjoittajat ovat samoin lujasti päättäneet säilyttää itselleen markkinansa ja mahdollisuuden mukaan laajentaa niitä. Balfourin "valtamerentakaisten markkinain valvomiskomitea" on todennut, että sodan jälkeen ovat tullit englantilaisille tavaroille dominioissa kohonneet 2/3:lla, samalla kun ulkomaalaisten tavarain tullit ovat alentuneet 1/5:llä. "Valtakunnan etujen parempana pitämisen" arvo on käynyt epäilyttäväksi, kun tullit ovat saaneet miltei kieltävän luonteen. Valtakunnan konferenssissa v 1930 Kanadan tekemä "ehdotus" kaikkien tullien korottamisesta 10 prosentilla, ulottamatta sitä englantilaisia tavaroita koskevaksi, minkä pitäisikin kuulua "valtakunnan etujen parempana pitämiseen", oli, kuten suuttunut dominioiden asiain ministeri Thomas ilmoitti, "järjetön". Lancashieren tehtailijain edustajisto, joka matkusti Ottawan konferenssin valmistelujen yhteydessä tänä vuonna Kanadaan, törmäsi umpiseinää vastaan, ja oli pakoitettu selostuksessaan ilmoittamaan, että "Kanadan teollisuudenharjoittajat hylkäsivät kaikki ehdotukset korkeiden suojelustullien alentamisesta meidän eduksemme".

He asettavat valtakunnallisen yhteistyön "teoreettisen hyväksymisen" vastapainoksi Kanadan teollisuudenharjoittajain taholta "niiden järjestetyn haluttomuuden sallia pienintäkään suojelustullien alennusta, suojelustullien, joilla ne ovat rohjenneet eristäytyä Englannin teollisuudesta" (Lancashieren tehtailijain edustajiston selostus).

Taistelu ei kuitenkaan koske vain teollisuustavaroita, vaan myös raaka-aineita, jotka tulevat Englannin markkinoille dominioista.

Dominioiden ulosviejät **pyrkivät** monopolisoimaan elintarpeitansa ja raaka-aineitansa varten Englannin valtaavat markkinat; Englannin maatalous toteaa, että kilpailu dominioiden taholta ei ole rahtuakaan parempi muiden maiden kilpailua; Englannin teollisuus kaipaa mahdollisimman halpoja elintarpeita ja raaka-aineita ja siis tahtoo omata pääsyn maailman varastoille. Tämä on toinen perusvastakohta.

Elintarpeiden tuonti Englantiin viisivuotiskautena 1924—28 teki keskimäärin 548 miljoonaa puntaa vuodessa, mistä 337 milj. eli 62 % tuotiin ulkomailta ja näin ollen valtakunnan rajojen sisältä nykyisin tulee vain yksi kolmasosa Englannin elintarpeista ja raaka-aineista. On selvää, minkälaisen valtaavan muutoksen saa aikaan yritys suorittaa varustelu pääasiassa valtakunnan lähteistä ja mikä merkitys sillä tulee olemaan Englannin teollisuudelle. Englannin kansallinen hallitus käsittelee peittelemättömällä vastenmielisyydellä vehnäquota'in ja — vastaukseksi siihen — lihaquota'in eli lihatullien voimaan saattamista. Missään tapauksessa se ei voi mennä mihinkään vakaviin muutoksiin.

"Suurbritannia teollisuusmaana epäilemättä ei haluaisi kohottaa raaka-aineen hintoja. Yhtä vähän se tolvoo minkäänlaista hintojen nousua asettamalla veroja elintarpeille valta-

kunnan etujen paremmanapitämisen toteuttamisjärjestyksessä" (Times 24/IX—32).

Kuitenkin vastakohdat ovat syvemmät kuin mitä voidaan päätellä virallisten numeroiden perusteella. Toiselta puolen dominioiden ulosviennissä tärkeimmällä sijalla olevat raaka-aineet, vehnä ja villa, eivät voi löytää vastaavia menekkimarkkinoita Englannissa, vaan ovat riippuvaisia ulkomaiden markkinoista. Näin ollen, kuten huomattavassa määrin näkyykin vuoden 1930 numeroista, vehnän yleinen ulosvienti valtamerentakaisilta valta-alueilta ylitti koko Englannin tuonnin 76 prosentilla, ja villan ulosviennin 84 prosentilla.

"Kanadan on etsittävä vehnälleen ja Austraalian vehnälleen ja villalleen ostajia valtakunnan rajojen ulkopuolelta, mikäli englantilaiset markkinat eivät voi niellä niiden koko tuotantoa". (Times)

Dominiot ovat näin ollen hyvin kiinnostuneita kauppasuhteittensa säilyttämisestä ja laajentamisesta valtakunnan ulkopuolella, ne eivät voi suostua tekemään sellaista sopimusta, joka asettaisi nämä suhteet uhanalaiseksi.

Toiselta puolen Englanti on vieläkin suuremmassa määrin kiinnostunut kauppasuhteittensa säilyttämisestä ulkomaiden kanssa, koska 2/3 sen viennistä ja elintarpeiden ja raaka-aineiden tuonnista on sidottu juuri näihin maihin. Baldwin ilmoittikin konferenssin avajaisissa, että Englannin kaupasta muodostaa kauppa ulkomaiden kanssa 70 % ja kauppa valtakunnan kanssa vain 30 %.

Tämän lisäksi valtakunta voi antaa vain mitättömän osan Englantiin tuotavista tärkeimmistä elintarpeista. Koko lihan vienti valtakunnasta, jos se kokonaan suunnattaisiin Englantiin tekisi vain 19 % Englantiin tuodusta lihasta; lampaanliha tekisi noin 69 %, silava vain 6 %, voi 57 %, ohra vain 20 % ja kaura kaikkiaan 15 %. Muu näiden tuotteiden osa virtaisi ulkomailta, huolimatta siitä, miten korkeat tuontitullit niille asetettaisiinkin.

Edelleen, Englannin kapitalismi on tämän kaupan perustalla vakiinnuttanut likeiset suhteet ulkomaalaisten valtioiden, kuten esim. Argentiinan ja Tanskan kanssa, joiden voidaankin sanoa olevan Englannin puolisiirtomaita. Argentiinaan Englanti on sijoittanut noin 600 miljoonaa puntaa. Englannin entinen Argentiinan lähettiläs lordi d'Abernon ei suotta kysykään valtakunnan vapaan kaupan kannattajilta, että "mitä he käsittävät sanalla "valtakunta?" "Käsittävätkö he sen vain alueeksi, joka on merkitty kartalle punaisella värillä, ja ajattelevatko lainkaan niitä alueita, joissa — Englannin eduilla on poikkeuksellisen tärkeä merkitys?" *Times* 24/VII—32).

Englannin lihatukkukaupan edustaja, minkä kaupan tukikohtana on pääasiassa Argetiina, pauhaa kirjasessaan *Englannin taloudelliset sairaudet* kaikkia valtakunnan taloudellista yhtenäisyyttä koskevia esityksiä vastaan:

"Mikäli dominiot ostavat meiltä liian vähän niihin suuriin ostoihin nähden, mitä me teemme niiltä, ei niillä ole edes oikeutta esittää vaatimuksia siihen valtakunnan etujen parempanapitämiseen, jota niille osoitetaan, puhumattakaan siitä, että meiltä vaadittaisiin yhä uusia uhrauksia Ottawassa."

"Englannin koko elämä riippuu sen kaupan laajentamisesta ei 19-miljoonaisen valkoisen väestön käsittävien dominioiden kanssa, vaan, mikä on verrattomasti tärkeämpää, 500 milj. valkoista asukasta käsittävän muun maailman kanssa".

* * *

Näin ollen me näemme, että jos otetaan huomioon tämän hetken taloudelliset edut, niin mahdollisuudet jonkunkaan verran kauaskantoisen

sopimuksen aikaansaamiseksi Ottawassa ovat äärimmäisen rajoitetut Etujen eroavaisuus on jo liian syvä eikä ole vaikea ymmärtää, miksi Englannin edustajisto esiintyy niin epäröiden dominioiden järkähtämättömien vaatimusten edessä, miksi kuultaa epäilys Baldwiin puheessa konferenssin avajaisissa; miksi ei lakata korostamasta välttämättömyyttä säilyttää suhteet muuhun maailmaan valtakunnan ulkopuolella.

Kuitenkin on selvää, että Englannin imperialismi on tehnyt perusteellisen käännöksen politiikassaan, siirtyen tulliverotukseen ja koettaa nyt tarmokkaasti päästä tyydyttävään sopimukseen Ottawassa. Seitsemän ministerin lähettäminen Ottawaan, joukossa myöskin Baldwin, joka faktillisesti on hallituksen pää, ja Newille Chamberlain, joka on rahaministerinä, osoittaa täysin selvästi, minkälainen merkitys annetaan Ottawalle. Mutta mitä toiveita siihen asetetaan, minkälaisia juonia sen ympärille kietoutuu ja missä on niiden tyyssija?

Edellytetään, että voidaan saavuttaa määrätty taloudellinen sopimus, joka on edullinen molemmille puolille, päästämällä dominioista edullisemmin elintarpeita ja raaka-aineita Englannin markkinoille ja englantilaisia tavaroita dominioiden markkinoille. Tällaista linjaa ajoivat Kanada ja Australia edellisessä konferenssissa ja siitä pitävät ne nytkin kiinni. On kuitenkn selvää, että tällainen sopimus ei olisi asiallisesti yhtä edullinen kaikille puolille. Markkinat, joita muistellessa dominioiden kapitalisteilta valuu sylki suusta, ulkomailta Englantiin tuotujen elintarpeiden ja raaka-aineiden markkinat, "maksavat", kuten Thomas ilmoitti vuoden 1930 konferenssissa, 467 milj. puntaa. Kun edellyttää, että dominioiden valkoinen asujamisto on 19 milj. henkeä, niin näiden markkinain valtaamiseksi dominioiden pitäisi viedä ulos elintarpeita ja raaka-aineita 24 punnan arvosta jokaista asukasta kohden. Toiselta puolen markkinat, joita Englannin kapitalistit ovat ikävöineet, teollisuustavarain markkinat, joita tavaroita valtakunnan merentakaiset osat ovat tuoneet valtakunnan ulkopuolella olevista lähteistä, arvioidaan 275 milj. punnaksi, mikä Englannin väestön ollessa 45 miljoonaa tekee vain hiukan yli 5 puntaa asukasta kohden. Tämä on riittävä osoittamaan, miten rajoitettu on arvoltaan valtakunnan etujen parempana pitäminen dominioiden käyttämälle korkeiden tullien järjestelmälle.

Tämän takia, jos Englannin imperialismi on nyt valmis menemään sellaiseen sopimukseen dominioiden kanssa, niin se tietoisesti tekee uhrauksia voidakseen vallata dominiot, voidakseen lujittaa heikontunutta herravaltaansa, muodostaakseen lujan imperialistisen liiton ja päästäkseen toteuttamaan strategisia perustarkoituksiaan.

Tässä on koko Ottawan konferenssin tärkein kohta. Ottawan konferenssia ei voida arvioida vain *valtakunnan sisäisten suhteiden näkökannalta,* vaan sitä en tarkastettava maailman imperialististen liittoutumain välisen taistelun kannalta, ennenkaikkea *Englannin imperialismin Amerikan imperialismia vastaan käymän taistelun kannalta,* ja edelleen. Englannin imperialismin taistelun kannalta *Neuvostoliittoa vastaan.*

Tässä ovatkin nähtävissä Englannin imperialismin salatut päämäärät Ottawan konferenssissa.

Taistelu Amerikkaa vastaan kulkee punaisena lankana koko Englannin imperialismin valtakuntapropagandan läpi, mukaanluettuna — tämä täytyy panna tarkasti merkille — Englannin sosialifasismikin.

"Yhdysvaltain ulosvienti on puolta pienempi kuin Suurbritannian

ulosvienti, mutta teollisuustavarain ulosvienti Yhdysvalloista faktillisesti ylittää niiden viennin Englannista...

Mihin menee tämä Yhdysvaltain valtava vienti?

Ihmeellinen juttu, se osoittautuu menevän Britannian valtakuntaan. Koko Yhdysvaltain viennistä suuntautuu 44 % Britannian valtakunnan rajojen sisälle — eikö tämä todella ole odottamaton ja ihmeellinen historia....

Todellisuudessa Yhdysvallat myyvät dominioille enemmän kuin Englanti.

Voimmeko me kilpailla sen kanssa? Tietysti voimme" (**Valtakunnan vapaakauppa.** siv. 15).

"Meidän on järjestäydyttävä niin kuin järjestäytyi Amerikka. Meidän on mobilisoitava käyttövaramme sen esimerkin mukaan. Saarikansakunta sitä ei voi tehdä, mutta maailmanvaltakunta sen voi. Britannian valtakunnalla on käytettävänään suuremmat sisäiset käyttömahdollisuudet kuin Yhdysvalloilla. Sillä on suurempi väkiluku, laajemmat alueet, rikkaammat luonnolliset käyttövarat... Ammattiliittojen on tarkkaavaisella huomiolla seurattava niitä esityksiä, joita tehdään Englannin valtakunnan etujen nimessä taloudellisena kokonaisuutena" (ammattiliittojen edustajakokouksen puheenjohtajan puheesta v. 1929).

Yhtä selvästi on laadittu Englannin teollisuudenharjoittajain liiton lausunto, jota me jo siteerasimme artikkelimme alussa ja joka ei halua antaa dominioiden "joutua ulkomaalaisen taloudellisen ryhmittymän vallan alaiseksi".

Ja samoin yhtä selvästi käsittävät Ottavan konferenssin luonteen ja merkityksen Yhdysvallatkin. Voidaan panna merkille ilmoitus, jonka Hoover teki muutamia viikkoja ennen konferenssin alkamista. Hoover esiintyi etuoikeutettuja tulleja vastaan sillä perusteella, että ne "antavat sysäyksen tullisotaan ja johtavat merkitykseltään ensiluokkaisiin selkkauksiin" (Times 12/V—32).

Yhtä huomattava oli konferenssin kynnyksellä julkaistu ns. Lawrencen vesitietä koskeva sopimus, jonka Yhdysvallat olivat tehneet Kanadan kanssa. *Timesin* Washingtonin kirjeenvaihtaja ilmoitti silloin:

"Se oli tarkoitettu olemaan uskollisuuden ilmaisijana Ottavan konferenssin edellä ja muistuttamaan oleellisesti tärkeistä ja toinen toisiansa täydentävistä Amerikan ja Englannin kansojen molemminpuolisista eduista" (**Times** 23/VII—32).

Voidaan myöskin merkitä edustajakamarin enemmistön johtajan Reinin ilmoitus, joka osoittaa, että Ottava voi antaa tuloksia, jotka ovat "Yhdysvalloille mitä vaarallisimpia". Hänen sanojensa mukaan on asetettu kortille Amerikan vienti ja tuonti, joka tekee 1.600 milj. dollaria.

"Politiikka Britannian valtakunnan ympäröimiseksi korkeilla tulliesteillä — se on meille sangen vaarallista politiikkaa" (**"Manchester Qvardian Wikl"** 22/VII—32).

Näinollen Ottavan konferensilla on vieläkin syvempi merkitys englantilais-amerikkalaisen perusvastakohdan kehittymisen etappina.

Tähän saakka me olemme puhuneet vain niistä kysymyksistä, jotka ovat konferenssin päiväjärjestyksessä. Mutta jokaisella valtakunnan konferenssilla on salainen puolueensa, joka myöskin on sen vakavampi puoli, ja tässä välittömästi tulevat näkyviin strategiset ja sotilaalliset näkökohdat Englannin imperialismin politiikassa. Niinpä valtakunnan konferenssi v. 1911, salaisessa istunnossaan, johon osallistui välittömästi ulkoasiainministeri Edward Grey, valmisteli maaperää sodalle Saksaa vastaan. Samoin ei voi olla mitään epäiltävää siitä, että Ottavankin konferenssissa näyttelevät tärkeätä osaa välittömästi sotilasluontoiset kysymykset. Ei suotta olekaan Ottavassa läsnä Englannin sotaministeri.

Tässä yhteydessä kannattaa pysähtyä entisen *Timesin* toimittajan Steiden ilmoitukseen artikkelissa, joka oli tarkoitettu ulkomaalaista

lehdistöä varten (allaolevan lainauksen me teemme brüseliläisestä lehdestä *Soire* heinäkuun 8 p:ltä 1932). Steide asettaa konferenssin yhteyteen sotilaallisen tilanteen kanssa kaukaisessa idässä ja Japanille annetun englantilais-ranskalaisen tuen seurausten kanssa.

"Amerikan kansa on varma siitä, että tarvitaan aseellista voimaa tekemään lopun Japanin herravallasta kaukaisessa idässä, mikä vaatii täydellä todella suurentamaan Amerikan laivastoa. Vaikka laskuissa ei otakaan huomioon sitä uutta varustautumisen kautta, minkä tämä avaa Euroopalle, niin Englannin hallitus joutuu ihmeellisen pulman eteen. Se joutuu suorittamaan valinnan Englannin laivaston valtavan suurentamisen — jotta voisi säilyttää kuuluisan "tasa-arvoisuutensa" Yhdysvaltain kanssa — ja asemastaan Tyynellä valtamerellä kieltäytymisen välillä. Mikäli tämä tilanne tulee kehittymään kiertämättömään Yhdysvaltain ja Japanin välisen konfliktin suuntaan, sitä mutkikaammaksi tulee tämä pulma, sillä jos laivastomenojen suureneminen asettaa uhanalaiseksi budjetin tasapainon, niin Englannin kieltäytyminen merisota-asemistaan kaukaisessa idässä pakottaa Kanadan, Australian ja Uuden Seelannin etsimään turvallisuutta Yhdysvaltain puolelta.

Tätä kysymystä, mielestäni, tullaan käsittelemään Ottavan konferenssin istuntojen väliaikoina yhtä huomaavaisesti kuin mitä muita kysymyksiä tahansa, jotka ovat konferenssin päiväjärjestyksessä. Tunne, että me ikäänkuin lähestyimme uutta maailmansotaa, voi saada dominiot käymään sopimukseen Englannin kanssa taloudellisissa ja poliittisissa probleemeissa".

"Tunne, että me ikäänkuin lähestymme uutta maailmansotaa" — kas siinä on se tekijä, joka voi pakoittaa dominiot menemään sopimukseen emämaan kanssa, huolimatta kaikista ristiriidoista.

Tämän rinnalla on Ottavan konferenssi suoraan ja välittömästi sidottu taisteluun Neuvostoliittoa vastaan. Konferenssissa pidetyt puheet sisältävät ilmeisiä ja avoimia hyökkäyksiä Neuvostoliittoa vastaan.

"Valtion kontrolloima elintaso, valtion kontrolloima työ, valtion edistämä dumping, jonka sanelee korkea valtiopolitiikka, — tämä käy teoriassa ja käytännössä Britannian valtakunnan vapaita säädöksiä vastaan. Yksityisen oikeuden ja vapauden alistaminen kansallisen taloudellisen suunnitelman alaiseksi — se loukkaa koko meidän kansallisen kehityksemme aatetta" (Kanadan pääministerin Bennetin puheesta Ottavan konferenssissa, **Times** 22/VII—32).

Konferenssissa tapahtuneet esiintymiset ovat orjanomistaja-valtakunnan "vapauden" verholla peitettyä sodan provosointia.

* * *

Ottavan konferenssin merkitys ei ole vain siinä, että se merkitsee etappia Britannian valtakunnan hajaantumisen tiellä, vaan ennenkaikkea siinä, että se on maailman talouspulan kehitysetappi, englantilais-amerikkalaisen vastakohtaisuuden kehitysetappi, neuvostovastaisen sodan valmisteluetappi. Totta kyllä, konferenssin tuloksena voi olla väliaikainen sopimus, vaikkakin syvät taloudelliset ristiriidat tekevät senkin vähän uskottavaksi. Kuitenkaan tällainen väliaikainen sopimus, jos se saadaan aikaan, ei lainkaan merkitse syvien ja yhä syvenevien vastakohtien ratkaisua ja valtakunnan hajoamisen estämistä. Päinvastoin se tulee vain maailmansodan julistajaksi, sodan, joka todella voi johtaa valtakunnan täydelliseen hajoamiseen. Englannin ja yleensä valtakunnan työläisten kannettavaksi asetetaan korotettujen tullien taakka, jotta heidät pakoitettaisiin maksamaan Englannin imperialismin salavehkeistä. Tässä on koko Ottavan konferenssin salainen ajatus ja suora tarkoitus.

V. FLORIN

Saksan valtiopäivävaalien tulokset

VALLANKUMOUKSELLISEN NOUSUN MERKEISSÄ

HEINÄKUUN 31 pnä v. 1932 5,3 milj. Saksan proletaaria äänesti kommunismin puolesta. Saksan valtiopäivävaalien tuloksia analysoidessamme meidän on sanottava, että tämä on ensimäisenä silmäänpistävänä tosiasiana koko maailman porvaristolle, mutta samalla myöskin kaikkien maiden proletariaatille. Nämä teollisuusmaassa kommunismin puolesta annetut miljoonat äänet todistavat vallankumouksellisen nousun suuntaa ja vallankumouksellisen kriisin edellytysten nopeata kasvua; ne puhuvat Kommunistisen internationalen strategian ja taktiikan oikeamukaisuudesta ja pätevyydestä. Siksi näillä vaalien tuloksilla onkin kansainvälinen merkitys.

Vaalien tuloksissa kuvastui Saksassa muodostunut uusi tilanne, mutta samalla kommunistien saama äänimäärä osoittaa vallankumouksellisen nousun kasvuvauhdin kiihtymistä Saksassa. Kun Saksan porvariston vielä presidenttivaalien avulla, kahden laajan rintaman luomisella porvariston leirissä, onnistui huomattavasti hämätä luokkaristiriidat, niin näissä vaaleissa se ei enää kyennyt sisäisten ja ulkonaisten ristiriitojen jatkuvan edelleen kärjistymisen ja vallankumouksellisen proletariaatin aktiivisuuden kasvun vuoksi, tekemään sitä niin suuressa määrässä.

Tapahtumat Saksassa, erittäinkin rynnäkköjoukkojen lakkauttamismääräyksen peruuttaminen — minkä yhteydessä fasistibandiittien terrori suuresti voimistui —, trustien, syndikaattien, suurten pankkien ja tilanherrojen valtaan asettaman Papenin hallituksen diktaattoridekreetit, fasistinen valtiollinen vallankaappaus Preussissa ja siihen sitoutuvat ennenkuulumattomat väkivaltaiset hyökkäilyt proeltariaatin poliittisia oikeuksia vastaan, piiritystilan julistaminen ym — kaikki tämä edisti luokraristiriitojen kärjistymistä ja antoi vaalitaistelulle **luokka luokkaa vastaan** käytävän taistelun luonteen.

Viime aikoina Saksan porvaristo on yhteiskunnallista mielipidettä muokatakseen voimaperäisesti levitellyt huhuja jo muka koittavasta **«käänteestä parempaan», «konjunktuurimurroksesta», «yleisen vakaantumisen oireista»** Saksan taloudessa. Kuitenkaan ei ollut vaikea käsittää, että näillä vakuutuksilla ei ollut mitään yhteistä todellisuuden kanssa: todellisuudessa kansantalouden tila jatkuvasti huononee. Työttömyys kasvaa yhä, tuotanto, hinnat ja liikevaihto kehittyvät edelleenkin alenevan käyrän suuntaan. Vuoteen 1928, tuohon viimeiseen kriisin edelliseen vuoteen, verrattuna Saksan teollisuustuotannon kokonaismäärä on supistunut melkein puolella. Erikoisen voimakkaana on supistuminen havaittavissa tuotantovälineiden tuotannon alalla, missä se kohoaa 59,2 %:iin. Mutta alenemista jatkuu myöskin kulutustarpeiden tuotannon alalla. Kivihiilen tuotanto on vuoteen 1929 verrattuna supistunut 40,6 %:lla. Valuraudan ja teräksen tuotanto on alentunut keskimäärin 64 %:lla.

Selvän ja kirkkaan käsityksen antamiseksi Saksan raskaan teollisuuden katastrofimaisesta tilasta riittää, kun osoitamme, että kolmen vuoden talouspulan jälkeen sen tuotanto on laskenut XIX vuosisadan viimeisten vuosien tasolle. Niinpä esimerkiksi sinkin tuotanto oli v. 1931 yhtä suuri kuin vuoden 1860 tuotanto, valuraudan tuotanto osoittautui olevan samalla tasolla vuoden 1888 tuotan-

totason kanssa. Tinan tuotanto ei kyennyt ylittämään vuoden 1895 tuotantotasoa, terästuotanto oli vuoden 1898 tasolla ja konerakennusteollisuuden tuotemäärä osoittautui laskeneeksi samalle tasolle, kuin millä se oli v. 1903. Tekstiiliteollisuus osoittautui laskeneen vuoden 1904 tasolle ja elintarveteollisuus — vuoden 1899 tasolle. Järkiperäistetyn teollisuuden koko tuotantokyvystä voidaan nykyään käyttää vain yksi kolmas osa. **Berliner Börsen Zeitung** kirjoittaa tämän tilanteen johdosta seuraavaa:

"On silmäiltävä vuosikymmeniä taaksepäin, löytääkseen muistoista ajat, jolloin kaikki rauta- ja terästuotteiden sijoitusmarkkinat olisivat olleet näin lamaannuksissa kuin nykyään."

Saadakseen mahdollisuuden avustaa varaluovutuksilla suuria teollisuuslaitoksia oli veropuristin kierrettävä vieläkin tiukemmalle. Suoritettiin koko joukko toimenpiteitä tulliverojen alalla ja julkaistiin useita uusia ulkomaatuontikieltoja, että olisi siten keinotekoisesti saatu kauppabalanssi aktiiviseksi, mutta nämäkin toimenpiteet kärsivät tappion. Palkkoja alentamalla, perusteellisesti vähentämällä yhteiskunnallisen vakuutuksen avustuksia, ottamalla käytäntöön yhä uusia sekä välillisiä sekä välittömiä veroja, sanalla sanoen toimenpiteillä, jotka ovat yritteitä selviytyä kriisistä proletariaatin kustannuksella, työväenluokan elintaso tuli poljetuksi entistä alemmaksi. Kaikki tämä johti sisäisten markkinain supistumiseen ja luonnollisesti edisti talouskriisin edelleen kärjistymistä, mutta samalla myöskin aiheutti luokkaristiriitojen edelleen kärjistymisen.

Voidaan sanoa, että diktaattoridekreetit ja fasistihyökkäykset vaikuttivat turmion tavoin nälkää kärsiviin proletaarijoukkoihin. Saksassa lasketaan olevan noin 2 milj. työtöntä, jotka eivät enää saa minkäänlaista työttömyysavustusta, ja vain muutamia satoja tuhansia sellaisia, jotka saavat avustusta työttömyysvakuutuksen kautta. Loput miljoonat saavat avustuksensa kaupunkien itsehallinnoilta, mutta verotusjärjestelmän keskittyneisyydestä johtuen korkeimmät valtioelimet kainostelematta ammentavat varoja näistä lähteistä, josta onkin tuloksena, että koko joukko itsehallintovirastoja on nykyään vararikon partaalla. Milloinkaan vielä ei eri kaupunkien budjeteissa ole ollut näin monimiljoonaista vajausta.

Kaikki tämä edisti siinä määrin ristiriitojen kärkevöitymistä porvariston leirissä, että taistelu finanssipääoman eri ryhmittymien välillä ja itä-Elban junkkerien (suurtilallisten) kapinoiminen hajoittivat sisältä käsin Brüningin hallituksen, jolloin sen tilalle astui vieläkin taantumuksellisempi hallitus von Papenin johdolla. Samanaikaisesti tämän kanssa kiihtyi terrori työväenluokkaa vastaan fasismin taholta, fasistisoituvan valtiovallan taholta porvariston proletariaattia vastaan suuntaamien uusien diktaattoridekreettien tietä. Proletariaatin aktiivisuus kasvoi. Kommunistien johtama yhteisrintama laajeni.

Tällaisissa oloissa voimistui proletariaatin aktiivisuus, joka synnytti monenlaisia uusia luokkataistelun muotoja; porvariston toteuttaman edelleen fasistisoimisen tielle asetettiin joukko vakavia esteitä ja se päätti vielä osittain säilyttää parlamentarismin jätteet, joukkojen pettämisen välineenä. Papenin hallitus hajoitti valtiopäivät ja määräsi suoritettavaksi uudet vaalit ankaran terrorin vallitessa, valloittaakseen siten porvariston taantumukselliselle siivelle enemmistön parlamentissa. Tällaisissa oloissa tapahtuivat Saksan valtiopäivävaalit.

Presidentti Hindenburg nimitti Papenin hallituksen ilmeisen diktaattorimaisesti ylhäältä käsin, sivuuttaen siinä valtiopäivät. Kommunistinen puolue luonnehti tämän hallituksen avoimen fasistidiktatuurin pystyttä-

misen välineeksi, kun sosialidemokratia taas nimitti Papenin hallitustakin «pienemmäksi pahaksi». Samalla sosialidemokraatit julistivat, että he eivät halua kansallissosialistienherruutta. Sosialidemokratia tuki Papenin hallitusta sen ulkopolitiikan alalla — lähestymistä Ranskan imperialismiin — ja ylisti Lausannen «menestystä». Kommunistinen puolue, ankarasti taistellen sosialifasismia vastaan, paljasti Lausannen konferenssin tulokset: uusien sotaliittojen ja rintamien muodostumisen, sisäisten sotavarustelujen voimistumisen. Tämän yhteydessä puolue mobilisoi proletariaattia järjestymään sodanvastaiseen rintamaan. Tämä kommunistisen puolueen agitation vaikutus sysäsi kansallissosialistisen ja Saksan kansallispuolueen (nationalistit), joihin Papenin hallitus välittömästi nojautuu joukkotukenaan, nousemaan näennäiseen oppositioon hallitusta vastaan.

Täten siis kaikki puolueet osoittautuivat olevan «oppositiossa». Ei yksikään niistä halunnut vastata hallituksen politiikasta. Papenin hallitus osoitti sosialidemokratialle suurta apua vaalitaistelussa Preussissa suoritetulla valtiollisella vallankaappauksella, jonka avulla sosialidemokraattiset ministerit kohosivat yhdessä silmänräpäyksessä «sankareiksi». Valtiollinen vallankaappaus Preussissa tapahtui tunnuksilla taistelun voimistamisesta bolshevismia vastaan, jota varten muka oli välttämätöntä yhdistää kaikki kansalliset voimat. On itsestään selvää, että sosialidemokraatit käyttivät laajasti hyväkseen tätä tapahtumaa, josta parhaimpana todisteena on sosialidemokraattisten ministerien julistus, että he alistuvat vain väkivallan edessä. Poliittisesti tiedottoman, takapajuisen työläisen, joka ei jaksa nähdä kaiken tämän luokkavehkeilyn ja juonittelun läpi, piti tietenkin joutua tähän porvariston heittämään syöttiin, jolla viimemainittu avusti perustukeansa.

Milloinkaan vielä ei Saksassa ole vaaleja suoritettu näin ankaran terrorin oloissa. Terrori valtiovallan taholta ilmeni 12 kommunistisen sanomalehden lakkauttamisena, kokousten ja mielenosoitusten kieltämisenä, piiritystilan julistamisena, ankaran poliisi- ja oikeusvainon kiihdyttämisenä sekä monien puoluetyöntekijäin vangitsemisena. Suuremmissa kaupungeissa vankilat ovat aivan tupaten täynnä. Julistuksia levittäneiden puoluejäsenten pyydystämiseksi järjestettiin aivan todellinen ajojahti. Terroria, joka ilmeni poliisien raivokkaina taistelevien työttömien ja teollisuustyöläisten ampumisina, täydensi vielä kansallissosialististen bandiittien harjoittama verinen terrori, minkä seurauksena kesäkuun 18 pstä, t.s. rynnäkköjoukkojen lakkauttamismääräyksen peruuttamispäivästä lähtien elokuun 1 päivään saakka rekisteröitiin 130 murhattua ja yli 2.000 haavoitettua. Yksin vaalipäivän aattona fasistien provosoimien yhteentörmäysten seurauksena murhattiin 17 ja vaikeasti haavoitettiin 83 henkilöä.

Tätä terroria täydensivät sosialidemokratian ja reformististen ammattiliittojen keinotekoisesti paisuttamat radikaaliset petturuusmanööverit, niiden järjestäessä n.s. «rautaisen rintaman» ja ammattiliittojen itsepuolustusjoukkoja. Ammattiliittojen ja sosialidemokraattisen puolueen julistukset sisälsivät vain Papenin hallitusta vastaan tähdättyjä radikaalisia fraaseja — suurteollisuuden rahoittamisavustuksen vastustamisesta, teollisuuslaitosten ja pankkien valtiollistuttamisesta, kontrollin järjestämisestä niiden yli sitä varten perustettavien erikoiselinten välityksellä jne.

Presidenttivaalien jälkeen kommunistisen puolueen eräissä järjestörenkaissa ilmeni määrätynlaista lamaannusta. Vasta hallitusvaihdoksen jälkeen, kun valtaan nousi Papenin hallitus, vallankumouksellisen proleta-

riaatin aktiivisuus kasvoi ja muodostui mahdollisuus järjestää osittaisia taisteluita, jotka taas puolestaan antoivat tilaisuuden kehittää fasismivastaista kamppailua yhteisrintamaliikkeenä, jo laajemmalla perustalla.

MITÄ VAALIEN TULOKSET OSOITTAVAT

Papenin hallitus, joka järkkymättömällä varmuudella vakuutti, että kansallissosialistit ja Saksan nationalistit tulevat näillä valtiopäivillä saamaan enemmistön, kärsi vakavan poliittisen tappion. Olemalla esittämättä ainoatakaan ministeriä ehdokkaaksi, hallitus tahtoi näyttää, että se ei aio sitoa käsiään minkään puolueohjelman kanssa. Mutta kun se samalla kuitenkin äänekkäästi julisti, että oikeistopuolueet tulevat saamaan enemmistön parlamentissa, niin siinä se piti ohjeenaan aietta auttaa näitä enemmistön saavuttamisessa, jouduttaakseen siten fasistisoitumisen vauhtia.

Shovinismin edelleen voimistumiselle asetti kuitenkin vakavan esteen kommunismin kannattajien lukumäärän kasvu. Totta kylläkin, että fasismin vaara ei tästä lainkaan pienentynyt, vaan vieläpä se päinvastoin suurentui, vaikkakin viimeksi tapahtuneisiin Preussin vaaleihin ja maapäivien vaaleihin verrattuna valtion muissa osissa **kansallis-sosialistinen puolue** sai 10 vaalipiirissä vähemmän ääniä kuin aikaisemmin ja äänimäärien kasvu muissa 25 vaalipiirissä oli aivan mitätön noihin edellisiin vaaleihin verrattuna.

Keskustapuolueen poliittinen ominaispaino kasvoi. Se tulee vaikuttamaan suuresti tapahtumien edelleen kehittymiseen ja kulkuun. Mutta sillä on määrätty merkityksensä myöskin ristiriitojen kasvamisen kannalta porvariston leirissä, sillä keskustapuolue, jolla ovat johtonsa alaisina ammattiliittonsa, heikentäisi Papenin kanssa kulkien manöveerauskykyään ennen kaikkea omiin työläisvalitsijoihinsa nähden.

Sosialidemokratia osottautui yhä enemmän heikentyneen, vaikkakaan sillä ei silti voida todeta vakavampia vaurioita. Äänimäärän lisääntymisen viimeisiin Preussin vaaleihin verrattuna sosialidemokratia osti «radikaalisten» petturuusmanöveerailujen hinnalla. Käyttäen todistuskappaleenaan Hitlerin aikeita siinä tapauksessa, jos vaalit tulisivat osoittautumaan hänelle epäedullisiksi, suorittaa mellakka heinäkuun 31 p:n jälkeen (siitä toitotti samoin koko vasemmistoporvarillinen sanomalehdistö), sosialidemokratia selvitteli omille kannattajajoukoilleen, että on valmistauduttava julistamaan yleislakko vastapainoksi Hitlerin mellakoimiselle. Tällä tunuslauseella aseistautuneena sosialidemokratia esiintyi kommunisteja vastaan, jotka kutsuivat poliittiseen joukkolakkoon Preussissa tapahtuneen valtiollisen vallankaappauksen johdosta. «Me panemme toimeen yleislakon, — sanoi sosialidemokratia, — sitten, kun meillä on varmuus voitostamme. Heinäkuun 31 p:nä kansa esiintyy Hitleriä vastaan, ja jos Hitler haluaa mellakoida, niin yleislakon aikana kansan enemmistö tulee olemaan meidän puolellamme.» Siitä huolimatta sosialidemokratia kadotti 600.000 ääntä edellisiin valtiopäivävaaleihin verrattuna ja kaikista kerskailevista lausunnoistaan huolimatta se ei kyennyt palauttamaan takaisin niitä ääniä, jotka se kadotti Preussin vaalien yhteydessä.

Kommunistinen puolue voitti 100.000 ääntä enemmän kuin sosialidemokratia hävisi, eli t.s. noin 700.000 ääntä, joten se ei ainoastaan vetänyt puolelleen näitä sosialidemokraateista eroavia valitsijoita, vaan sen lisäksi kykeni vielä valloittamaan osan työläisvalitsijoita keskustapuolueelta ja kansallissosialisteilta. Kansallissosialistit ja keskustapuolue murskasivat vaalitaistelussa kaikki muut porvarilliset välipuolueet, mutta sa-

manaikaisesti niiltä itseltään erkani joukko työläisvalitsijoita.

Vaalien tulokset tulevat edistämään ja jouduttamaan luokkaristiriitojen edelleen kärjistymistä, lujittamaan taistelevan proletariaatin uskoa omiin voimiinsa ja jouduttamaan monien parlamenttiharhojen poistamista. Ja aivan samoin tulevat ristiriidat porvariston leirissä kärkevöitymään. Se vaikeuttaa fasistisoimisprosessin jatkamista ja pakottaa porvariston turvautumaan uusiin petoksellisiin manöövereihin ja terroristisiin toimenpiteisiin työväenluokkaa vastaan. Puolueen on jo ennakolta nähtävä tämä ja vastaavasti orientoiduttava siihen.

SAKSAN KOMMUNISTINEN PUOLUE ENEMMISTÖN VALLOITTAMISEN KYNNYKSELLÄ

Niinä kausina, jolloin taloudellinen konjuktuuri oli korkeimmillaan Saksan teollisuudessa työskenteli 13 milj. työläistä. Nykyään on työssä enää 5½—6 milj. työläistä. Viime aikoina, kuten Wurmin piirissä Ruhrin alueella ja useissa muissa Saksan teollisuuskaupungeissa suoritetut tehdaskomiteain vaalit osoittavat, kommunistinen puolue on saanut mukaansa uusia täydennysjoukkoja. Mitä ankarimmista ponnisteluistaan huolimatta eivät kansallissosialistit ole vaan kyenneet saamaan huomattavampaa menestystä. Suurimman prosenttimäärän k a n s a llissosialistisen puolueen saamista työläisäänistä muodostavat työttömien äänet. Tämä on varsin tärkeä seikka kommunistisen puolueen äänestäjäjoukkojen kokoonpanon analysoimisen kannalta katsottuna, ja se on sitäkin tärkeämpää, kun kommunistinen puolue on teollisuuskeskuksissa huomattavasti täydentänyt rivejään, kun se Reinin maakunnassa ja Westfalenissa on jo hyvin lähellä proletariaatin ratkaisevien kerrostumien saamista johtonsa alle. Yhdeksässä piirissä Berlinin 20:stä vaalipiiristä on Saksan kommunistinen puolue muodostunut voimakkaimmaksi puolueeksi. Nämä ovat ne piirit, joissa proletariaatti muodostaa väestön enemmistön. Asettaessamme analysoitavaksi yhteenvedot vaaleista eri teollisuuskaupungeissa ja eri piireittäin näissä kaupungeissa, me heti huomaamme, että kommunistien puolesta äänestivät pääasiallisesti työläisäänestäjät, ja että useissa tällaisissa piireissä kommunistit saivat paljon enemmän ääniä, kuin kansallissosialistit ja sosialidemokraatit yhteensä. Tämä osoittaa, että kommunistisen puolueen vaikutus väestön proletaarisissa kerroksissa yhä enemmän kasvaa ja että taistelu työväenluokan johtamisesta kohoaa entistä korkeammalle asteelle.

Reinin-Westfalenin teollisuusalueella on 5 vaalipiiriä. Totta kylläkin, että niihin kuuluvat myöskin lähiympäristössä sijaitsevat maatalousseudut, kuten esimerkiksi Münsterland, osa Bergischeslandia ja osa Ala-Reinin aluetta. Kun jätämme nämä piirit pois laskelmista, niin voimme nähdä vieläkin selvemmin kommunistien ja porvariston väliset suhteet teollisuusseuduilla. Ruhrin alueella ei enää ole yhtään suurempaa tai keskinkertaista kaupunkia, jossa kommunistit eivät olisi huomattavasti voimakkaammat kuin sosialidemokraatit. Näiden kaupunkien joukkoon on laskettava sellaiset kuin Düsseldorf, Köln, Remscheid, Solingen ja Wupperthal, joissa sosialidemokraatit ovat samoin jääneet kauaksi jälkeen kommunistisesta puolueesta. Vaalien tulokset näissä 5 vaalipiirissä, maatalousseudutkin mukaan luettuina, ovat seuraavat:

Viime vaalien aikana Preussin maakuntapäiville kansallissosialistit saivat näissä vaalipiireissä yhteensä 1.664.653 ääntä. Nyt valtiopäivävaaleissa he saivat kaiken kaikkiaan

VAALIPIIRIT	Saksan kommunistinen puolue	Saksan sos. demokraattinen puolue
Itäinen Düsseldorf	331.397	154.943
Läntinen Düsseldorf	207.814	106.809
Eteläinen Westfalia	306.687	278.868
Pohjois-Westfalia	186.852	258.253
Köln-Achen . . .	216.443	179.626
	1.249.193	978.499

1.590.730 ääntä, menettäen siis 73.923 ääntä.

Keskustapuolue sai Preussin vaalien aikana 1.759.135 ääntä, mutta nyt näissä vaaleissa 1.867.353 ääntä, eli 108.118 ääntä enemmän. Nämä uudet äänet keskustapuolue sai pääasiallisesti maatalouspiireissä, mutta sensijaan useissa kaupungeissa kadotti osan entisistä valitsijoistaan. On otettava huomioon, että juuri Reinin-Westfalenin teollisuusalueella valitsijajoukot menivät melkein yksinomaan näiden neljän puolueen mukana, kun sensijaan muut puolueet, kuten esim. nationalistit, Saksan kansantaloudellinen puolue ja valtiollinen puolue eivät saaneet laisinkaan ääniä.

Jos lasketaan kaikki sosialidemokraattien, keskustapuolueen ja Saksan kommunistisen puolueen saamat äänet, yhteensä, niin osottautuu, että kansallissosialistien saamia 1.590.730 ääntä vastaan on mainituilla puolueilla yhteensä 4.095.045 ääntä. Siis Papenin hallitus kärsi länsi-Saksassa ilmeisen tappion.

Luokkakokoonpanolta katsottuna me saamme toisaalta 1.249.193 kommunistista ääntä ja toisaalta — 4.436.582 porvariston ääntä, mukaan luettuna myöskin sosialidemokraatit. Kommunistien näissä valtiopäivävaaleissa saama äänten lisäys edellisiin Preussin vaaleihin verrattuna on 429.010 ääntä. Vuonna 1930 Saksan kommunistinen puolue sai näissä piireissä 1.558.702 ääntä, joten nykyään on vuoteen 1930 verrattuna havaittavissa 191.000 äänen kasvu. Sosialidemokratia sai v. 1930 valtiopäivävaaleissa 1.021.077 ääntä ja nykyään siis vuoteen 1930 verrattuna kadotti 73.077 ääntä, mutta verrattuna Preussin maapäivien vaaleihin sai se 14.188 ääntä enemmän; toisin sanoen — se siis ei kyennyt palauttamaan takaisin sitä äänimäärää, jonka se on kadottanut vuoteen 1930 verrattuna. Kaikki nämä laskelmat osoittavat, että kommunistinen puolue valloitti osan ääniä niin sosialidemokratialta kuin kansallissosialisteiltakin.

Viime aikoina on Saksan kommunistisessa puolueessa ollut havaittavissa vakavia yrityksiä parantaa joukkotyön laatua. Fasismivastaisen rintaman muodostamisessa on noudatettu yhteisrintaman taktiikkaa tyydyttävämmin ja paremmalla menestyksellä. Yhteisrintaman tunnusta on toteutettu pääasiallisesti kommunistien ja sosialidemokraattisten työläisten yhteisenä puolustustaisteluna fasistiterroria vastaan. Myöskin on onnistuttu järjestämään koko joukko lakkoja. Kesäkuun 4:nnen ja elokuun 1 p:n välisenä aikana oli taloudellisia lakkotaisteluja kaikkiaan 351 teollisuuslaitoksessa, minkä lisäksi oli noin 180 lakkoa yhteiskunnallisilla pakkotyöpaikoilla. Työttömien keskitysleireillä, missä nämä ovat yhteiskunnallista pakollista työvelvollisuuttaan suorittamassa, kehittyi 26:ssa paikassa nuorten työläisten lakkoliikehtimisiä kommunistisen nuorisoliiton johdolla. Taistelussa fasistiterroria vastaan järjestettiin yli 100 poliittista vastalauselakkoa, joihin tavallisemmin osallistuivat useimpien teollisuuslaitosten työläiset.

Vallankumouksellisen ammattiliitto-opposition heikkouksia ja puutteellisuuksia koskevan, puolueessa käydyn väittelyn alusta lähtien ilmaantui uusia taistelualotteita ammattiliitoissa, taistelua, joka useimmissa tapauksissa tuotti uusia voittoja ja menestystä. On itsestään selvää, että taistelun järjestämisessä ammattiliitoissa samoin kuin itse lakkojen-

kin järjestämisessä on yhä vielä havaittavissa jälkeenjääneisyyttä, mutta yritykset parantaa työtä vaikuttivat kuitenkin vaalien kulkuun. Aivan samoin vaalien meille menestyksellistä kulkua edisti myöskin se seikka, että kommunistinen puolue, nostaen esiin poliittisen joukkolakon luonteen, sai aikaan joukkoluontoisen väittelyn ammattiliitoissa (koko joukko ammattiliittoja yhtyi julistukseen, vaatien Saksan ammattiliittojen keskusjohdolta kehoitusta yleislakkoon), mikä johti ristiriitain ja erimielisyyksien syvenemiseen sosialidemokraattisten sekä kristillisten ammattiliittojen jäsenjoukkojen ja niiden johtajien välillä. Kaikki tämä auttoi kommunistipuolueen menestystä vaaleissa.

Vaalien tulokset kuvastavat vallankumouksellisten voimien kehityskulun vauhdin epätasaisuutta, erilaisuutta. Se, että ei ole riittävän voimaperäisesti kehitetty joukkotyötä ja joukkojen taistelua kysymysten vallankumouksellisen ratkaisemisen puolesta, ilmenee sosialidemokratian vaikutustehon liian hitaasta hävittämisestä joukkojen keskuudesta. Sosialidemokratia kadotti 26 vaalipiirissä 0,1—26,3 % äänimäärästään edellisiin valtiopäivävaaleihin verrattuna. Seitsemässä vaalipiirissä se sai 1,3—13,5 % enemmän ääniä. Tämä äänimäärän supistuminen lankeaa pääasiallisesti niiden vaalipiirien osalle, joissa joukkovoimansa yhä enemmän tuntevien työläisjoukkojen keskittyminen, niiden yhteen liittyminen, vaikeuttaa sosialidemokratiaa. Kansallissosialistit kadottivat kaikkialla koko länsi-Saksassa, samoin kuin Berlinissäkin osan siitä äänimäärästä, minkä he saivat vielä Preussin maakuntapäivien vaaleissa. Heidän menetyksensä selittää pääasiallisesti vain se, että fasismivastainen rintama kykeni paremmin mobilisoimaan työläisjoukot järjestämällä laajan itsepuolustustaistelun kansallissosialistista puoluetta vastaan.

VAALIEN TULOKSET PORVARILLISEN LEHDISTÖN ARVIOIMINA

Koko porvarillinen sanomalehdistö tuo ilmi suuren tyytymättömyytensä vaalien kulun ja tulosten johdosta. Melkein kaikki lehdet syyttävät Papenin hallitusta: jotkut siitä, että se muka on suosinut bolshevismia; toiset taas siitä, että se ei kyllin päättävästi esiintynyt bolshevismia vastaan. Sosialidemokratian pää-äänenkannattaja Vorwärts myöskin kirjoittaa, että Papenin hallitus epäillen soimasi sosialidemokratiaa, että se ei muka riittävän tehokkaasti taistelisi bolshevistista terroria vastaan, mutta tarkistuksessa ilmeneekin — että Papenin hallitus on itse antanut uutta elinvoimaa kommunismille.

Berliner Tageblatt kirjoittaa 1/VIII v. 1932 seuraavaa:

> "Ihminen, joka on antautunut kokonan päämäärälle antaa tuloista isku marxismille ja ennen kaikkea bolshevismille, osoittautuikin joutuneensa kasvot kasvoja vastaan maxilaisten ja erittäinkin kommunististen äänten lukumäärän absoluuttisen suurentumisen kanssa. Kuten hugenbergiläinen **Montagblattkin** katkeroituneena toteaa, ei "punaisen rintaman" riveihin tunkeutuminen onnistunutkaan".

Vossische Zeitung kirjoittaa 1/VIII v. 1932 näin:

> "Suoraan sanoen, suunnan muutosta käyttivät hyväkseen vain hallituksen "nujertamat" kommunistit, jotka jälleen suoriutuivat presidenttivaaleissa ja Preussin maakuntapävien vaaleissa kärsimistään tappioista ja saaden heinäkuun 31 p:nä 14,3 % kaikista äänistä saavuttivat siten kaikkein korkeimman prosenttisuhteen v. 1920 äänestyksen jälkeen."

Angriff (kansallissosialistien Berlinin äänenkannattaja) kirjoittaa samana päivänä:

> "Saksan kommunistisen puolueen kasvu osoittaa, että yksistään vainotoimenpiteillä jotakin puoluetta vastaan ei päästä minkäänlaisiin tuloksiin, vaan on sitä varten annettava kansalle jo-

tain. Mutta sen kykenee tekemään ainoastaan Saksan kansallissosialistinen puolue".

On itsestään selvä, että nämä vaalit kohottivat kommunistisen puolueen auktoriteettia joukkojen keskuudessa. Kuitenkin, etteivät voitot rupeaisi päätämme huimaamaan, on nykyään puolueessa havaittavissa oleva elävöityminen käytettävä uusien ja entistä tärkeimpien tehtävien asettamiseksi, eikä ole lepäiltävä vaalikamppailussa voitetuilla laakereilla. Sisäisesti puoluejärjestö on nykyään tiiviimpi ja yhtenäisempi kuin koskaan ennen. On kasvanut uusia kantajoukkoja, joiden avulla puolueen on otettava takaisin kaikki se, mitä monilla aloilla on jäänyt huomioon ottamatta. Presidenttivaalien jälkeen levinneiden lamaannusmielialojen asemesta on jälleen alkanut nousukausi, ja jäsenjoukot ovat läpeensä täynnä taistelutahtoa. Siksi puolue nykyisessä tilassaan voi saavuttaa suurempia tuloksia kuin aikaisemmin.

Menestys vaaleissa olisi epäilemättä ollut vielä paljon suurempi, jos puoluejärjestö olisi kyennyt vieläkin suuremmassa määrin keskittämään kaiken järjestyneen voimansa teollisuuslaitoksiin ja vielä pääasiallisesti suurempiin teollisuuslaitoksiin. Menestys olisi ollut vieläkin suurempi, jos taistelua sosialidemokratiaa vastaan ammattiliitoissa olisi käyty vieläkin paremmin ja laajamittaisemmin. Menestys olisi ollut vieläkin suurempi, jos olisi vieläkin voimakkaammin ja tarmokkaammin järjestetty taloudellisia ja poliittisia lakkoliikehtimisiä. Puolueen on opittava nopeammin reageeraamaan proletariaatin kaikkiin jokapäiväisiin tarpeisiin, jotta joukkojen keskuudessa havaittavien pienempienkin ilmiöiden pohjalla kyettäisiin kehttämään osittais- ja joukkotaisteluita.

Vakavana heikkoutena vaalitaistelussa oli se, että puolue ei kyennyt useita osittaisia lakkoesiintymisiä kohottamaan joukkomittaisen poliittisen lakkotaistelun tasolle. Samoin epäedullisesti vaikutti taisteluun myöskin se seikka, että aikaisemmin järjestetyt työttömien taistelut eivät vastanneet silloisten tilanteiden ja olosuhteiden mahdollisuuksia. Vain harvoissa tapauksissa, jolloin puolue mobilisoi työttömien laajat joukot taisteluun, proletariaatti kykeni taistelulleen kehittämään sellaisen joukkovoiman, että saavutettiin taloudellisia tuloksia. Useissa tapauksissa taistelun kiihtyessä joukot valtasivat väkirynnäköillä kunnallishallitusten virastorakennukset.

Agitatioon ja propagandaan nähden vaalitaistelu sellaisenaan oli vielä verraten heikkoa. Uusia taistelumetoodeja sovellutettiin verraten vähän, joten kansallissosialistien ja sosialidemokraattien petokselliset vehkeilyt eivät tulleet kyllin päättävästi torjutuiksi. Vaalien tuloksia tarkasteltaessa voidaan todeta, että siellä, missä puoluejärjestömme ovat heikkoja, siellä kansallissosialistit saavuttivat suurta menestystä. Siellä taas, missä puolue on viime aikoina tehnyt usein opportunistisia virheitä, kuten esim. Leinin tehtaalla, se koitui eduksi sosialidemokratialle.

Sosialistinen työväenpuolue sai koko Saksassa yhteensä tuskin 70.000 ääntä, minkä epäilemättä selittää puolueemme periaatteellinen asenne taistelussaan. Kuitenkin vaalikamppailun tulokset Breslaussa, missä sosialistisella työväenpuolueella on vielä määrätty voimansa ja missä puolueemme ei riittävän voimakkaasti taistellut sitä vastaan, osoittavat sosialidemokratian puolesta annetun äänimäärän kasvaneen huomattavasti. Tämä osoittaa havainnollisesti, että sosialistinen työväenpuolue on sosialidemokratian tukena ja luokkavihollisen agentuuri. Siellä, missä työttömien liikkeen johto ei ollut meidän käsissämme, tai siellä, missä me emme riittävän hyvin järjestäneet sitä, siellä sosialidemokraatit ja kansallissosialistit hyötyivät siitä. Mutta sen-

sijaan siellä, missä työttömät meidän johdollamme aktiivisesti puolustautuivat fasistiterrorilta, me voimme todeta saavuttaneemme koko joukon voittoja.

On itsestään selvä, että taistelu nuorisojoukoista on puolueellemme vakava kysymys. Emmekä voi olla mitä pontevammin alleviivaamatta, että seurauksena puolueen laiminlyönneistä taistelussa nuorisojoukoista kansallis-fasistisen puolueen vaikutus nuorisoon on varsin voimakas. Sosialistisesta nuorisojärjestöstä on kuluneen vuoden aikana eronnut vähintäin 40.000 nuorta jäsentä. Mutta meidän järjestömme eivät ole niitä vetäneet riveihinsä ja se on eräs kuvaavimpia, eräs selvimpiä todisteita, jotka osoittavat kerrassaan epätyydyttäväksi puolueemme ja kommunistisen nuorisoliittomme työskentelyn nuorisojoukkojen valtaamiseksi.

Vaalien tulokset ja parlamentin nykyinen kokoonpano eivät voi estää talouspulan edelleen syvenemistä. Kapitalistinen leiri on jo käsittänyt tämän seikan. Porvaristo tulee entistä ankarammin kiihdyttämään hyökkäilyjään ja kuristustoimenpiteitään proletariaatin elintason edelleen polkemiseksi ja poliittisten «vapauksien» jätteidenkin riistämiseksi. Elokuun 1 p:n jälkeen on jo ilmoitettu useiden työsopimusten purkamisesta, esim. koko Thüringin ja Saksin tekstiiliteollisuudessa. Terrori valtion taholta vallankumouksellista proletariaattia ja sen järjestöjä vastaan saa yhä raivokkaamman luonteen. Kommunistinen puolue ei kuitenkaan anna Papenin uinuttaa itseään velttouteen lupauksilla olla lakkauttamatta kommunistista puoluetta; se tulee edelleenkin taistelemaan proletariaatin kaikkien vallankumouksellisten joukkojärjestöjen suojelemisen ja säilyttämisen puolesta. Täten siis puolueen eteen kohoavat uudet, entistä paljon suuremmat vallankumoukselliset tehtävät. Sen on osoitettava ansaitsevansa proletariaatin täydellisen luottamuksen.

Tärkeimpinä taistelutehtävinä puolueella ovat:

1. Taistelua Versaillesin sopimusta vastaan on jatkettava entistä konkreettisemmin fasismin paljastamiseksi.

2. Puolueen on yhä voimistettava periaatteellista taisteluaan sosialidemokratiaa vastaan, joka nykyisessäkin tilanteessa on ja yhä edelleen jää porvariston yhteiskunnalliseksi perustueksi työväenluokan leirissä, minkä yhteydessä puolueen on erittäin joustavasti toteutettava yhteisrintaman taktiikkaa alhaalta käsin taistelussa sosialidemokratian kaikkia petoksellisia manööverejä vastaan. Fasismivastaista yhteisrintaman taisteluliikettä on kehitettävä vieläkin laajamittaisemmin. Vaalitaistelun aikana se muodostui vississä määrin kommunistisen puolueen apuliikkeeksi, mikä seikka rajoitti liikkeen puitteita. Puolueen on pyrittävä vetämään yhteisrintaman riveihin myös nekin sosialidemokraattiset ja kristilliset työläiset, jotka näissä vaaleissa vielä antoivat äänensä sosialidemokraateille ja keskustapuolueelle.

3. Puolueen on vielä paljon paremmin johdettava taistelua «demokraattisten vapauksien» jätteiden suojelemiseksi. Sen on taisteltava proletariaatin sosiaalisten vaatimusten puolesta ja käytettävä hyväkseen taistelutunnuksiaan: vaadittava työtä, järjestettävä työttömien joukkojen taistelua työttömyysavustuksen, työn ja leivän puolesta.

4. Puolueen on opittava järjestämään vieläkin paremmin taloudellisia lakkoja, voitokkaasti johtamaan taloudellisia lakkotaisteluita, muuttamaan ne poliittisiksi joukkolakoiksi ja järjestämään todella laajoja joukkomittaisia poliittisia suurlakkoja. Sitä varten puolueen on keskitettävä kaikki voimansa teollisuuden vastaaville aloille ja suuriin teollisuuslaitoksiin.

5. Puolueen on johdettava konkreettisemmin joukkotaistelua nuorisosta, jossa tarkoituksessa on välttämättömästi saatava luoduksi laaja joukkotaistelun rintama pakkotyötä vastaan, nuorison vapauttamiseksi militaristien vaikutuksesta, saadaksemme heidät todella vallankumouksellisesti mukaan proletaarisen luokkarintaman aktiivisten taistelijain riveihin.

6. Puolueen on voitettava takaisin se, mikä on lyöty laimin puolueen vaikutuksen järjestöllisesti vakiinnuttamiseksi joukkoihin. Puolueen vaikutus joukkoihin ei aina ole löytänyt vastaavaa järjestöllistä ilmausta. Siksi vaalien aikana ilmenneen puolueen laajan joukkovaikutuksen järjestöllinen vakiinnuttaminen kuuluu puolueen tärkeimpien tehtävien joukkoon.

Tapahtumien kulku Saksassa osoittaa, että lähimpinä kuukausina tulee siellä kehittymään ankaria, laajoja luokkataisteluita, erittäinkin lakkoesiintymisiä, jotka on poliittisesti tähdätty porvarillista valtiojärjestelmää vastaan. Nämä luokkataistelut taas tulevat jouduttamaan yleisen vallankumouksellisen kehityskulun vauhtia, jouduttamaan vallankumouksellisen kriisin edellytysten kypsymistä.

Talousmaantiede sosialistisen rakennustyön palvelukseen

NIIDEN tehtävien valossa, jotka tov. Stalinin kirje Proletarskaja revolutsijan toimitukselle on asettanut teoreettisen rintaman työkentälle ensiluokkaisiksi tehtäviksi, osoittautuu tilanne talousmaantieteen alalla olevan vallan erikoisen kehno. Nähtävästikään ei minkään taloudellisen tieteen alalla tapaa sellaista kaikenlaisten porvarillisten ja opportunististen teorioiden vapaata tulvaa kuin talousmaantieteessä, joka on ollut aivan irrallaan sosialistisen rakennustyön ja kansainvälisen vallankumouksellisen liikkeen käytännöstä. Tämän selittää osaksi se, että taistelu marxilais-leniniläisen talousmaantieteen puolesta alettiin paljon myöhemmin kuin mikä oli laita poliittisen taloustieteen, neuvostotalouden teorian ym. taloudellisten tieteiden allalla. Ja kuitenkin, on talousmaantieteen ja siis talousmaantieteellisen kirjallisuudenkin merkitys hyvin suuri. Sen merkitys kasvaa sitäkin suuremmaksi niiden problemien yhteydessä, jotka koskevat tuotantovoimien sijoittamista toisen viisivuotissuunnitelman aikana, samoin aivan välttämättömäksi käyvän sen valtaisan nousun kuvaamisessa, mikä on tapahtunut ja tapahtuu Neuvostoliiton taloudessa, sekä niiden muutosten analysoimisessa ja kuvaamisessa, joita on aikaansaanut ja edelleenkin tuo mukanaan yleismaailmallinen kapitalistisen talouden pula.

Taistelua porvarillisia ja opportunistisia teorioita vastaan talousmaantieteen alalla ei ole käyty läheskään sillä bolshevistisella lahjomattomuudella, millä sitä on käytävä. Taistelevan puoluekantaisuuden sijasta marxismi-leninismille vieraiden teorian saarnaajia kohtaan vallitsee tällä alalla vahvasti yhtä mätä liberalismi. Sitä todistaa esimerkiksi se, että tov. Baranskin talousmaantieteen oppikirjat, joissa vilisee porvarillisia ja opportunistisia teorioja, leviävät jättiläispainoksina ja mainostetaan niitä marxilais-leniniläisinä.

Pohjimmaltaan selvästi marxilais-leniniläis-vastaisia teorioja ei aina esitetä avoimesti. Sitä terävämmin tarvitaankin taistelua kaikenkarvaisia ulkoiselta muodoltaan marxilais-leniniläisiksi naamioituja, mutta sisäiseltä olemukseltaan meille vihamielisiä teorioita vastaan.

Tov. N. Baranskin Lyhyt talousmaantieteen kurssi on meillä laajimmalle levinnyt ja tähän päivään asti miltei ainoa talousmaantieteen oppikirja. Siitä on venäjänkielellä ilmestynyt viisi painosta. Se on tärkeimmiltä osiltaan ilmestynyt myös suomenkielellä kustannusliike Kirjan kustannuksella Talousmaantiedon nimellä, ja on se nykyään ainoa suomenkielisessä keskikoulussa käytännössä oleva talousmaantieteen oppikirja. Teos jakaantuu kolmeen melko laajaan osaan. Ensimmäisessä osassa käsitellään taloustieteen metodologian peruskysymyksiä ja kapitalistisen talouden talousmaantieteen kysymyksiä. Tähän osaan liittyy prof. L. Sinitskin kirjoittama katsaus tärkeimpien kapitalistivaltioiden talousmaantieteellisiin seikkoihin. Toinen osa käsittää Neuvostoliiton talousmaantieteellisen katsauksen ja kolmas katsauksen Neuvostoliittoon talousalueittain. — Ensimmäiset kaksi ovat suomenkielellä.

Aikakauslehti Bolshevikin 9:nnessä n:o:ssa tänä vuonna on julkaistu tov. J. Feiginin arvostelu mainitusta tov. N. Baranskin teoksesta. Koska on täysi syy saattaa se myös suomenkielisen lukijakunnan tietoon, julkaisemme sen tässä.

* * *

Taloustiede on tov. Baranskin Talousmaantiedossa määritelty n.s. horologiseksi tieteeksi:

"Talousmaantiede käsittelee taloudellisia ilmiöitä aivan erikoiselta kan-

nalta, ulottuvaisuusnäkökannalta eli tieteellisellä nimellä sanoen horologiselta (johtuu kreikkalaisesta sanasta *horos*, joka merkitsee paikkaa) kannalta... Tähän erikoiseen katsantokantaan sisältyy talousmaantieteen koko olemus, koko sen merkitys tieteenä"[1]).

Tov. Baranski määrittelee edelleen tavallaan jonkinlaista "työnjakoa" historiallisten tieteiden, jotka muka käsittelevät erilaisia suhteita vain ajassa ja talousmaantieteen välillä, joka muka käsittelee suhteita vain paikassa.

Tässä ei tov. Baranski ole päässyt askeltakaan pitemmälle porvarillista maantieteilijää Hettneriä, joka kirjoittaa, että

"Paikkasuhteet ovat maantieteellisiä faktoja samalla tavoin kuin aikasuhteet ovat historiallisia faktoja". (Hettner, *Maantiede*.)

On selvä, että tällainen kanta on perin pohjin ristiriidassa materialistisen dialektiikan peruskäsitteiden kanssa, koska tällainen kanta merkitsee ajan ja tilavuuden metafyysillistä toisistaan eroittamista ja edellyttää, että oleminen on mahdollista pelkästään tilavuudessa ulkopuolella ajan ja päinvastoin. Ja kuitenkin "kaikkinaisen olemuksen perusmuotoja ovat paikka ja aika ja oleminen ajan ulkopuolella on samanlainen järjettömyys kuin oleminen ulkopuolella paikkaa" kirjoittaa Engels- (*Anti-Dühring*.)

Lenin teoksessan *Materialismi ja empiriokritisismi* kehittäen tuota Engelsin ajatusta sanoo, että

"Ihminen ja luonto ovat olemassa ainoastaan ajassa ja paikassa; pappien opin luomat ja tietämättömän ja poljetun ihmismassan mielikuvituksessessaan ylläpitämät oliot ajan ja paikan ulkopuolella ovat sairasta mielikuvittelua, filosoofisen idealismin keksintöä, epäkelvon yhteiskuntajärjestyksen epäkelpoja tuotteita"[1]).

Kaikki tämä voidaan kohdistaa kokonaisuudessaan myös tov. Baranskin esittämää näkökantaa koskevaksi. Sivumennen sanoen tuo ennakkoluulo on levinnyt laajalle talousmaantieteilijöiden keskuuteen ja onpa se suorastaan laillistettu maantieteilijäin yleisvenäläisessä neuvottelukokouksessa v. 1929.[1]) Tuo ajatus on otettu porvarilliselta maantieteilijältä Hettneriltä. Olemukseltaan on horologia syvästi epähistoriallinen ja siis epädialektinen.

Mutta tov. Baranskille se on ensiluokkaisen tärkeä talousmaantieteen puolustamiseksi itsenäisenä tieteenä.

"Vain erikoisen (horologisen, — arv.) katsantokantansa vuoksi talousmaantiede voikin rajoittaa itselleen erikoisen, tarkoin määrätyn paikan konkreettista taloutta koskevien aineistojen rannattomalla merellä".[2]),

Näin siis tässä tarkoitus pyhittää keinot. Tov. Baranski tuntuu olevan sitä mieltä, ettei tarvitse muuta kuin varomattomasti lausahtaa, että taloudella on paikkansa myös ajassa, kuin jo taloushistoria tai esim. Venäjän historia käyvät taisteluun riistääkseen talousmaantieteeltä itsenäisen tieteen nimen ja aseman. Mutta tässä ei vielä kaikki tov. Baranskin virheet talousmaantieteen tutkimusaineen määrittelyssä. Määritellen sen ensinnä taloudelliseksi tieteeksi luiskahtaa hän sitten heti Hettnerin jäljessä selvittämään, että maantieteen on kiinnitettävä yhtä suuri huomio niin ihmiseen kuin luontoonkin.

Ja tov. Baranski kirjoittaa edelleen:

"Talousmaantiede on, kuten nimikin osoittaa, läheisessä suhteessa yhtäältä *talouteen*, s.o. taloutta tutkiviin tieteisiin, ja toisaalta fyysilliseen *maantietoon*, s.o. maapalloa, tarkemmin sanoen maapallon pintaa tutkivaan tieteeseen." (*Talousmaantieto*, suom. lait. siv. 22)

---

[1]) N. Baranski, *Talousmaantieto*, suom. pain. siv. 22.

[1]) Lenin, *Materialismi ja empiriokritisismi*, suomenk. laitos siv. 155.

[1]) Tuon neuvottelukokouksen päätöslauselmassa Baranskin, Bernstein-Koganin ym alustuksien johdosta talousmaantieteen metodologisissa kysymyksissä sanotaan: "Katsotaan että talousmaantieteellisten tutkimustöiden perustana tulee olla dialektisesti (?) ymmärretyn horologisen momentin. Horologinen momentti on talousmaantieteelle perustava elementti".

[2]) N. Baranski, *Talousmaantieto*, suom. painos, siv. 22

Ja edelleen:

"Rajoittautuen molemmilta puolilta — sekä taloustieteestä että fyysillisestä maantieteestäkin — emme saa kuitenkaan hetkeksikään unohtaa sitä kiinteätä yhteyttä, mikä talousmaantieteellä on näiden molempien tieteen alojen kanssa." (Talousmaantieto I osa, suom. laite, siv. 23).

Talousmaantiede asetetaan tässä taloustieteiden ja fyysillisen maantieteen väliin, s.o.yhteiskuntatieteiden ja luonnontieteiden väliin, ja se johtaa siihen, että mekaanisesti siirretään luonnon lait selittämään yhteiskunnallisia ilmiöitä ja päinvastoin. Tässä kysymyksessä ei tov. Baranski tarjoa mitään uutta; hän vain kertaa hiukan omalla tavallaan sitä Gettnerin oppia, että maantiede "ei ole luonnontiede eikä humaaninen tiede... vaan molempia".

Näin siis näemme, että tov. Baranskin talousmaantieteen määritelmä on miltei kokonaan otettu uuskantiaani Hettneriltä.

Talousmaantiedossa on mitä karkeimmin vääristelty Marxin oppi tuotantovoimista ja tuotantosuhteista. Sensijaan, että tuotantovoimat ja tuotantosuhteet esitettäisiin muodon ja sisällön dialektisena yhteytenä ne eroitetaan mekaanisesti toisistaan ja asetetaan "kerros"-järjestykseen, ja kuitenkin nimenomaan tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden keskinäiseen vuorovaikutukseen perustuu tuotantovoimien kehitys. Jos mekaanisesti eroitetaan tuotantovoimien kehitys tuotantosuhteista, niin ei voida ymmärtää sitä Marxin nerokasta keksintöä, että

"kehityksensä määrätyllä asteella yhteiskunnan aineelliset tuotantovoimat joutuvat ristiriitaan olemassaolevien tuotantosuhteiden kanssa... Muodoista, joissa tuotantovoimat ovat kehittyneet muuttuvat suhteet niiden kahleiksi. Silloin alkaa yhteiskunnallisen vallankumouksen kausi." (Marx, Alkulause Poliittisen taloustieteen arvosteluun.)

Talousmaantiedossa esitetään muka marxilaisena tuotantovoimien ymmärtämisenä täysin mekanistinen käsitys:

"...Toiselta puolen luonnolliset (?) tuotantovoimat, jotka itse luonto antaa ihmiselle, ja toiselta puolen "keinotekoiset" tuotantovoimat, s.o. "tekniikka" tämän sanan kaikkein laajimmassa merkityksessä" (Talousmaantieto I osa, suom. lait. siv. 27).

Tällöin "suurin tuotantovoima — vallankumouksellinen luokka" (Marx) on tov. Baranskilta "tipahtanut" pois tuotantovoimien joukosta.

Tähän liittyy läheisesti työn merkityksen huomiotta jättäminen yhteiskunnallisessa prosessissa ja työn merkityksen aliarvioiminen sosialistisessa rakennustyössä.

Raranski laskee mekaanisesti maantieteellisen ympäristön tuotantovoimien joukkoon, kun taas Marxin "tuotantovoimat ovat ihmisten käytännöllisen energian tulos". (Marx, Kirje Annenkoville)

Senjälkeen kun tov. Baranski on samaistanut tuotantovoimat maantieteellisen ympäristön kanssa, asettaa hän niiden kehityksen riippumaan välittömästi maantieteellisistä olosuhteista.

Tov. Baranski jatkaa uskollisesti Plehanovin oppia maantieteellisten olosuhteiden vaikutuksesta tuotantovoimien kehitykseen. Mutta siinä kysymyksessähän juuri Plehanov tekee karkean marxilais-vastaisen virheen. Hän on sitä mieltä, että "maantieteellisen ympäristön laatu määrää tuotantovoimien kehityksen". Se on väärä käsitys. Maantieteellinen ympäristö vaikuttaa tuotantovoimien kehitykseen vain tuotantovoimien määrättyä kehitystasoa vastaavain tuotantosuhteiden välityksen kautta.

Tov. Baranski ei ainoastaan jatka vaan yhä syventää tuota Plehanovin virhettä, katsoen, että mikäli tuotantovoimien taso nousee, sikäli vahvistuu ihmisen riippuvaisuus luonnosta.

"Ihmisen vallan lisääntyminen luontoon nähden — kirjoittaa Baranski — ei suinkaan vähennä hänen riippuvaisuuttaan luonnosta, vaan pikemminkin päinvastoin VOIMISTUTTAA JA TEKEE MONIMUTKAISEMMAKSI TÄMÄN RIIPPUVAISUUDEN, sillä "ihmisen vallan lisääntyminen luontoon nähden", tämän sanan tieteellisessä merkityksessä, ei merkitse luonnosta vapautumista

"ulos hyppäämistä" siitä, vaan tämän saman luonnon laajempaa, täydellisempää ja tarkoituksen mukaisempaa hyväksikäyttämistä". (Harvennus Baranskin; kaksoisharvennus arvostelijan.)

Baranskin mielestä siis nuijalla varustettu alkuajan villi on ollut vähemmän riippuvainen luonnosta kuin sähköllä, kemialla, traktoreilla, lentokoneilla jne. varustettu nykyajan ihminen.

Ei ole vaikea arvata, että tässä on yksinkertaisesti vääristelty marxilainen käsitys vapaudesta ja välttämättömyydestä. Ei ymmärretä sitä, että marxilais-leniniläisen käsityksen mukaan vapaus on tiedottua välttämättömyyttä.

"... ei kuvitellussa riippumattomuudessa luonnon laeista, — kirjoittaa Engels — vaan noiden lakien tietoamisessa ja sentähden niiden määrättyihin tarkoituksiin suunnitelmallisen käyttämisen mahdollisuudessa...

... Vapaus on siis luonnollisen välttämättömyyden tietoamiseen perustuvaa herruutta itsemme ja ulkopuolellamme olevan luonnon yli; se on siis historiallisen kehityksen välttämätön tulos. Ensimmäiset eläinkunnasta eroittautuneet ihmiset olivat kaikessa oleellisessa yhtä epävapaat kuin itse eläimet, mutta jokainen askel eteenpäin sivistyksen tiellä on ollut askel vapauteen"*)

Tov. Baranski johtuu loogillisesti etsimään tuotantovoimien kehityksen lähteitä yhteiskunnan ulkopuolelta, maantieteellisistä olosuhteista, mikä on kokonaan ristiriidassa marxilais-leniniläisen käsityksen kanssa tuotantovoimista, ja merkitsee niiden mekanistisesti tuotantosuhteista eroittamista.

"Maantieteellinen suunta", johon tov. Baranski Hettmeriä seuraten lankeaa, kulkee punaisena lankana läpi koko teoksen.

Vanhan Venäjän takapajuisuuden selittää tov. Baranski johtuneen ensi kädessä maantieteellisistä seikoista.

"Maamme etäisyys ja eristyneisyys ensimmäisistä kulttuuri kehdoista, sen etäisyys meristä, matkojen suunnaton pituus, sen luonnon yksitoikkoisuus, — tämä riittää — kirjoittaa Baranski — täysin selittämään Venäjän kulttuurisen kehityksen myöhästymisen"*)

*) Engels, Anti-Dühring.

Toisessa kohdassa Baranski kirjoittaa, että teollisuuskapitalismin myöhäinen kehittyminen Venäjällä, pitkällinen pysähdys kauppakapitalismin asteella johtuu pohjimmaltaan useista maantieteellistä luonnetta olevista seikoista. Tässä luetellaan taas yllämainitut maantieteelliset olosuhteet. Vanhan Venäjän yhteiskunnallis-historialliset ehdot ja olosuhteet on sysätty taka-alalle. Venäjän takapajuisuuden selittäminen pelkkien maantieteellisten syiden perusteella on kokonaan ristiriidassa marxismi-leninismin kanssa ja poikkeaa tyyten siitä klassillisesta tämän takapajuisuuden syiden selityksestä, jonka tov. Stalin on esittänyt puheessaan "Maan teollistuttamisesta ja oikeistoukloonista."

"Meidän maamme teknillis-taloudellinen takapajuisuus, — sanoo tov. Stalin, ei ole meidän keksimäämme. Se takapajuisuus on vuossataista ja on sen antanut perinnöksemme maamme koko historia. Se, tuo takapajuisuus, on käsitetty onnettomuudeksi aikaisemminkin, ennen vallankumousta olleella kaudella, ja myöhemmin vallankumouksen jälkeisellä kaudella. Kun Pietari Suuri, ollen tekemisissä Lännen kehittyneempien maiden kanssa, rakennutti kuumeisella kiireellä tehtaita armeijan varustamiseksi ja maan puolustuksen lujittamiseksi, niin oli se omalaatuisensa yritys hypätä pois takapajuisuuden puitteista. Täysin selvää tietenkin on, ettei vanhoista luokista yksikään, ei feodaali-aristokratia, eikä porvaristo voinut ratkaista maamme takapajuisuuden hävittämisen tehtävää. Enemmänkin; nuo luokat eivät olleet ainoastaan kykenemättömiä ratkaisemaan tuota tehtävää, ne olivat kykenemättömät edes asettamaan tuota tehtävää vähääkään tyydyttävässä muodossa. Maamme vuossatainen takapajuisuus voidaan hävittää vain menestyksellisen sosialistisen rakennustyön perustalla. Ja sen voi hävittää vain oman diktatuurinsa pystyttävä, omissa käsissään maan ohjaukset pitävä proletariaatti". (Harv. tämän kirj.)

*) Baranski, Talousmaantieto, II osa suom. lait. siv. 16.

Loistavana vahvistuksena ylläolevalle ajatukselle on Neuvostoliitto. Onhan meillä "etäisyys merestä, tavattomat välimatkat, luonnon yksitoikkoisuus" jne. miltei sama kuin vanhalla Venäjällä, mutta kuitenkin käy meillä taloudellinen rakennustyö sellaisella tempolla, jota ei ihmiskunnan historia ennen tunne ja kuluvan vuosikymmenen tehtäviin sisällytämme täysin reaalisen tehtävän teknillis-taloudellisessa suhteessa "saavuttaa ja sivuuttaa" edistyneimmät kapitalistimaat. Ja kaikki tämä käy "vanhan" maantieteellisen ympäristön olosuhteissa. Siis ratkaiseva rooli ei ole sillä, vaan sillä yhteiskuntajärjestyksellä mikä on olemassa Neuvostoliitossa, proletariaatin diktatuurilla sosialistisine talouden ja työn järjestämismuotoineen.

Yhtä virheellisiä ovat tov. Baranskin selitykset vanhan Venäjän yksityisten osien takapajuisuuden syistä. Tässäkin hän antaa ratkaisevan merkityksen puhtaasti maantieteellisille tekijöille. Kas näin selittää hän syyt Siperian takapajuisuuteen:

> "Siperian tavaton taloudellinen takapajuisuus ei lainkaan johdu sen luonnonrikkauksien niukkuudesta, vaan sen ASEMAN JA ILMASTON AIVAN ERIKOISESTA EPÄEDULLISUUDESTA" (Harvennus Baranskin, kaksinkert. harv. arvostelijan.)

Siitä, että Siperia oli itse asiassa tsaari-Venäjän siirtomaa, puhuu tov. Baranski vain sivumennen ja "aseman ja ilmaston epäedullisuuden" jälkeen. Mutta juuri siitä, että Siperia oli tsaari-Venäjän siirtomaa, on etsittävä Siperian takapajuisuuden selitystä. Baranskin selitys johtaa loogillisesti mitä taantumuksellisimpiin johtopäätöksiin. Nimittäin: jos syy Siperian jälellejääneisyyteen piilee, kuten tov. Baranski arvelee, pääasiassa sen hankalassa asemassa ja epäedullisessa ilmastossa ja ne taas ovat "ikuisia"*), niin tuo takapajuisuuskin on yhtä "ikuinen". Paremmin kuin kukaan tietää tov. Baranski itse, että Siperiaan rakennetaan suuri osa valtaisaa Ural-Kuznetskin kombinaattia; että tuossa samaisessa Siperiassa aiotaan lähitulevaisuudessa ratkaista sellainen jättiläisprobleemi kuin Angara-Jenisei-teollisuuskeskuksen rakentaminen jne.

Näin on Siperian "aivan tavattomasta takapajuisuudesta" 5—10 vuoden kuluttua vain muisto jälellä huolimatta "sen aseman hankaluudesta ja ilmaston epäedullisuudesta".

Tässä on paikallaan huomauttaa toisen, itse asiassa idealistisen, vaaran kasvusta kysymyksessä maantieteellisten olosuhteiden merkityksestä. Pyritään riistäytymään irti luonnosta, kielletään kaikkinainen riippuvaisuus sen laeista. Tämän marxismi-leninismille vieras pyrkimys puetaan usein marxilaiseen togaan.*)

Yhtä karkeita virheitä tekee tov. Baranski kysymyksessä maantieteellisestä työnjaosta, mikä on talousmaantieteen eräs perustavimpia kysymyksiä. Maantieteellisen työnjaon esittää hän Alfred Wegerin, Tjunenin ja Rybnikovin hengessä.

> ... "maantieteellinen työnjako, — kirjoittaa t. Baranski — jonka perusolemuksena on eri maiden (tai kunkin maan eri osain) työskentely ei itseänsä varten, vaan toisiansa varten, jonka seurauksena on kunkin maan (tai maan eri osien) erikoistuminen niiden tuotteiden tuotannon alalle, joita se voi luonnon- ym. ehtojensa puolesta tuottaa kaikkein halvimmalla, s.o. loppujen lopuksi kuluttamalla vähimmän työtä". (Harv. arvostelijan) **)

Maantieteellisen työnjaon tämänlainen ymmärtäminen on objektiivisesti eräitä "organisoidun kapitalismin" teorian edellytyksiä. Ja tätä esitetään sen sijaan, että paljastettaisiin kansainvälisen työnjaon antagonistinen luonne, joka erikoisen räikeästi tulee ilmi imperialismin kaudella; sen sijaan, että analysoitaisiin kapitalismin epätasaista kehitystä; sen sijaan, että maantieteellisen työnjaon esimerkkien va-

---

*) "Ikuisia" siinä mielessä, että maantieteellisissä olosuhteissa tapahtuvat muutokset tavattoman hitaasti yhteiskunnassa tapahtuviin muutoksiin verraten.

*) Katso Polejesin ja Minuskinin toimittamaa Taloustiedettä.

**) N. Baranskii, Talousmaantieto, I osa, suom. laitos siv. 15

lossa osoitettaisiin kapitalismin ristiriidat, imperialistien harjoittama siirtomaaryöstö ja ankara luokkataistelu.

"Jos kiinnitämme huomiota siihen, — kirjoittaa tov. Baranski edelleen — mitkä syyt ovat johtaneet määrättyjen tavarain tuotannon keskittymisen määrätyille vyöhykkeille, niin huomaa, että kasvituotteiden keskittymisen tärkeimpinä syinä ovat luonnonehdot ja ennen kaikkea ilmasto... Tässä ilmenee vain vissi luonnonehtojen sanelema valinta eikä mitään muuta."*) (Harv. arvostelijan)

Puhuessaan Kiinan "soveltautumisesta" teenviljelykseen on tov. Baranski pakoitettu jossain määrin luopumaan alkuperäisestä kannastaan ja huomauttaa, että tuo soveltautuminen "ei ole ainoastaan luonnonehdoista, vaan myös yhteiskunta-historiallisista ehdoista aiheutuva. Mutta tässäkin ovat yhteiskunta-historialliset seikat työnnetty taka-alalle. Ja kuitenkin tov. Baranski puhuu aivan samalla sivulla, miten Yhdysvaltain etelävaltioissa on alueita, joissa eivät luonnonehdot ole sen huonommat kuin Kiinassakaan. Mutta Amerikkaan ei teenviljelys vaan mitenkään siirry, koska sen viljelys nykyoloissa vaatii paljon ihmistyötä ja työ on Yhdysvalloissa 5—10 kertaa kalliimpaa kuin Kiinassa. Kuten näemme on tässäkin johtava merkitys yhteiskuntataloudellisilla ehdoilla. Kiinahan on luonnonrikkauksiensa määrän ja laadun puolesta maailman rikkaimpia maita. Jos luonnonehdoilla olisi johtava osuus tuotantovoimien kehittämisessä, niin pitäisi Kiinan olla teknillistaloudellisessa suhteessa maailman kehittyneimpiä maita. Tosiasiassa se on eräs takapajuisimpia, maailman imperialismin puolsiirtomaa. Ja on epäilemätöntä, että sosialistisen rakennustyön olosuhteissa muodostuu Kiinan erikoistuminen ja sen tuotantovoimien kasvun vauhti vallan toiseksi kuin mitä se on nykyään.

Vielä on huomautettava tov. Baranskin eräästä suuresta metodologisesta virheestä maantieteellistä työnjakoa koskevassa kysymyksessä. Tuo virhe on siinä, että siinä osassa, joka koskee maantieteellistä työnjakoa maailman mitassa, hän käsittelee pääasiassa tuotteiden jakautumista maanosittain. Maanosa on yksinkertaisesti territorio, irrallaan kaikkinaisista yhteiskunta-taloudellisista olosuhteista. Ottakaamme esimerkiksi Aasia sen kaikkine mitä erilaatuisimpine yhteiskuntataloudellisine struktuureineen. Siellä on puhtaasti imperialistinen valtio Japani, siirtomaa-asemassa oleva Intia, Kiina, Afganistanin puolpaimentolais- ja paimentolaisheimot, edelleen Tuvan ja Mongolian kansantasavallat, jotka kehittyvät ei-kapitalistista tietä, ja lopuksi siellä on yli puolet Neuvostoliittoa. Näiden maiden mitä erilaatuisimpien yhteiskunnallisten ja taloudellisten olosuhteiden lyöminen yhteen rykelmään on kerrassaan virheellistä.

Tov. Baranski ottaa maantieteellisen työnjaon "yleensä" yhteiskunnallisista formatioista riippumatta. Hän ei osoita jyrkkää periaatteellista eroa kauppakapitalismin kaudella vallitsevan ja teollisuuskapitalismin tai imperialismin kaudella vallitsevan työnjaon välillä. Kuitenkin Marx kirjoittaa **Filosofian kurjuudessa**:

"XIV:llä ja XV:llä vuosisadalla jolloin Amerikkaa ei vielä ollut olemassa Eurooppaa varten ja Aasian kanssa oltiin yhteydessä vain Konstantinopolin kautta, jolloin Välimeri oli kaupallisen toiminnan keskus, — silloin oli työnjaolla vallan toisenlainen näkö ja luonne kuin XVII:llä vuosisadalla, jolloin Espanja, Portugali, Hollanti, Englanti ja Ranska hankkivat siirtomaita kaikista maanosista. Markkinain laajuus ja niiden erikoinen fysionomia antavat eri kausina työnjaolle sellaisia luonnepiirteitä, sellaisia erikoisuuksia, joita olisi liian vaikea johdella yksin sanasta "jakaa", "työjaon" ideoista ja kategorioista." (Harv. arvostelijan)

Sitä ei ole tov. Baranski ymmärtänyt.

Talousmaantiedossa on osasto Maantieteellisestä työnjaos-

*) Baranski, Talousmaantieto, I osa, suom. laite siv. 99.

ta johtuva taloudellinen hyöty, mutta tuon "hyödyn" yhteiskunnallista olemusta ei marxilaisesti selvitetä. Rajoitutaan vain sivumennen huomauttamaan, että "tuon hyödyn voi kauppa- (?) pääoma anastaa itselleen suuremmassa tai pienemmässä määrin"

Kuponkeja leikkaavan ranskalaisen koronkiskurin "taloudellinen hyöty" ja kiinalaisen kulin tai kaksijalkaisen vetojuhdan asemaan imperialismin polkeman rikshan "taloudellinen hyöty" ovat kaksi eri asiaa. Tässä kätkeytyy "taloudelliseen hyötyyn" säälimätön riisto, imperialistisen susilauman harjoittama siirtomaa- ja puolsiirtomaakansojen sorto. Imperialistista maailmansotaa, joka surmasi ja jätti äärimmäiseen kurjuuteen kymmeniä miljoonia työtätekeviä, sitäkin käytiin "taloudellisen hyödyn" takia, jne. Suotta ei tuota "taloudellisen hyödyn" oppia saarnaa porvarillinen talousoppinut Weber ja tuholainen Rybnikov. Heille se merkitsee määrättyä poliittista etua: kapitalismin ristiriitain ja mätänemisen naamiointia, sen riistoluonteen hämäämistä jne. Tov. Baranskilla on varsin hämärä käsitys siitä maantieteellisen työnjaon antaman "hyödyn" yhteiskunnallisen olemuksen perinpohjaisesta muutoksesta, mikä on tapahtunut meillä, siitä erosta mikä on sillä maantieteellisen työnjaon tuomalla "hyödyllä", mitä porvaristo sai tsaari-Venäjän olosuhteissa, verrattuna niihin etuihin, mitä proletaarinen valtio saa teollisuuden ja maatalouden järkiperäisen sijoittelun johdosta.

> "Maantieteellinen työnjako, — kirjoittaa Baranski — tuottaa uudessa muuttuneessa muodossa sosialistiselle yhteiskunnalle verrattomasti suurempia etuja kuin järjestämättömässä muodossa porvarilliselle yhteiskunnalle"

Talousmaantieteessä on laajalle levinnyt perinnäistapa jakaa maailmanhistoria kolmeen perioodiin: 1) jokikauteen, 2) Välimeren-kauteen ja 3) valtamerikauteen. Tuon jaon otti käytäntöön L. Metshnikov, sitten sitä popularisoi J. Horrabin. Sitä saarnaa myös Baranski, pitäen sitä marxilaisena. Maailmanhistorian jakaminen aikakausiin "maantieteelliseltä näkökannalta" on kaikkea muuta kuin marxilaista, sillä sen lähtökohtana ei ole historiallinen materialismi vaan vulgaarinen, maantieteellinen materialismi. Tuonkaltainen historian jako lähtee siitä kuin muka yhteiskunnallisen kehityksen syyt olisivat yhteiskunnan ulkopuolella, maantieteellisissä seikoissa.

Marxilainen historian periodisointi ottaa pohjaksi tuotantosuhteiden kehityksen, tuotantovoimain määrättyä tasoa vastaan tuotantotavan, koska juuri "aineellisen elämän tuotantotapa määrää yhteiskunnallisen, poliittisen ja henkisen elämän prosessit" (Marx).

> "Hankkiessaan uusia tuotantovoimia, — kirjoittaa Marx kirjeessään Annenkoville, ihmiset muuttavat tuotantotapaansa ja tuotantotapaa muuttaessaan muuttavat he kaikki taloudelliset suhteet, jotka ovat vain kysymyksessäolevan määrätyn tuotantotavan välttämättömiä suhteita".

Tov. Baranskin käyttämällä historian aikakausiinjaolla ei ole mitään yhteistä marxismin kanssa, koska se rakentuu historiallisen ja dialektisen materialismin perusaatteiden kanssa ristiriidassa olevan maantieteellisen materialismin pohjalle.

Maailmantalouden katsauksessa, paitsi sitä että se yleensä on poliittisessa suhteessa valju ja heikko, on koko joukko karkeita marxilaisuudesta poikkeamisia. Vielä senkin jälkeen kun sosialismia rakentava maa, Neuvostoliitto, on ollut 14 vuotta, pysyy maailmantalous Baranskin teoksessa yhtenäisenä. "Suhteellinen ja antagonistinen yhtenäisyys, mutta kuitenkin yhtenäisyys" — kirjoittaa Baranski. Tästä väitteestä seuraa loogillisesti että meidän maamme ja maamme talous ovat maailman kapitalistiseen talouteen kuuluva osa "sillä muuta maailmantaloutta kuin kapitalistinen, ei nykyään luomakunnassa ole "(Stalin) ja sille siis Neuvostoliiton ja kapitalistisen maailman välisen ristiriidan käsittää Baranski ristiriidaksi kokonaisen ("maailmantalous") ja osan (Neuvostoliitto) välillä

Tässä on tov. Baranski jättänyt huomioonottamatta sen seikan, että "ennen yhtenäisen maailmantalouden puitteissa

taistelee kaksi antagonistista järjestelmää: kapitalismin järjestelmä ja sosialismin järjestelmä" (Kominternin ohjelma) ja siis Neuvostoliiton asettaminen yhteen ja samaan riviin Englannin, Saksan ja muiden kapitalistimaiden kanssa on mitä karkein virhe, koska se merkitsee niiden mitä syvimpien, sovittamattomien ristiriitojen hämäämistä, jotka ovat olemassa sosialismin maan ja kapitalistisen maailman välillä.

Maailmantalouden yhtenäisyyden "teoriaa" saarnasi Trotski. Tuosta yhtenäisyydestä teki hän sen vastavallankumouksellisen johtopäätöksen, että Neuvostoliiton talous joutuu kapitalistista kehitystä ohjaavien lakien vaikutuksen alaiseksi ja on näinollen kapitalistisen maailmantalouden kontrollin alaisena.

Yhtä suuri poliittinen virhe on Baranskin suorittama maiden luokittelu tyyppien mukaan

Hän jakaa maailmantalouden: teollistyyppisiin maihin joihin kuuluvat Saksa, Isobritannia ja Belgia; sekatyyppisiin maihin Ranska, Yhdysvallat, Japani, Italia, Kanada; agraarimaihin — Brasilia, Argentina, Unkari, Rumania, Kiina, Intia.

Tällainen maiden tyypittely on kokonaan ristiriidassa Kominternin ohjelman kanssa, missä on esitetty maiden vallankumouksellinen tyypittely, joka lähtökohtana on kapitalismin epätasainen kehitys, sen kypsyyden eri asteet eri maissa, vallankumouksellisen taistelun erilaiset ehdot ja tiet.

Kun Kominternin ohjelmassa Yhdysvallat on asetettu korkean kapitalismin maiden joukkoon, niin tov. Baranski asettaa Yhdysvallat "sekatyyppisten" maiden joukkoon. Agraarimaiden otsikon alle panee hän sellaisten siirto- ja puolsiirtomaiden rinnalle kuin Intia ja Kiina, maat sellaiset kuin Rumania, Unkari jne. Tuollainen tyypittely hämää kapitalismin epätasaisen kehityksen lain. Mutta se on perustavimpia leniniläisessä imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen teoriassa.

Tov. Baranskin teokseen liittyvä prof. Sinitskin laatima katsaus tärkeimpiin ulkovaltioihin on kirjoitettu porvarillisen ihmismaantieteen hengessä, jonka edustajia on prof. Sinitski. Hyvin vähän eroaa tuo osa esitystavaltaan ennen vallankumousta käytännössä olleista maantieteen oppikirjoista

Puolueemme leniniläinen kansallisuuspolitiikka on itse asiassa tov. Baranskin teoksessa hämätty. Millään tavalla ei siinä kuvastu puolueen taistelu eri syrjäsuuntia suurvenäläistä shovinismia ja paikallista natsionalismia vastaan kansallisuuskysymyksen alalla.

Neuvostoliiton yleiskatsauksessa (II osa) on kansallisuuskysymykselle omistettu vain yksi sivu ja siinäkin puhutaan vain Neuvostoliiton järjestämisen kansallisista prinsiipeistä. Tov. Baranski ottaa kysymyksen ensi kädessä "taloudelliselta kannalta", nimittäin että tsaari-Venäjälle koituneet liiat kulungit armeijan ylläpitämisestä "vierasheimoisten" toimeenpanemain kapinain tukahuttamiseksi, ovat nyt poistuneet.

Sensijaan, että osoittaisi kansallisten alueiden ja tasavaltojen saavutuksia, joihin on päästy puolueen leniniläisen kansallisuuspolitiikan ansiosta, sen sijaan että osoittaisi miten "diktatuurin ja sosialismin rakentamisen kausi Neuvostoliitossa on sisällöltään sosialististen ja muodoltaan kansallisten kulttuurien kukoistuskautta" (Stalin), Baranski hävittää Karjalan autonoomisen sosialistisen neuvostotasavallan ja Valkovenäjän sosialistisen neuvostotasavallan kasvot, liittäen edellisen Luoteiseen alueeseen ja jälkimmäisen Läntiseen alueeseen. Nizhegorodskin alueella ovat samanlaisen kohtalon alaiseksi joutuneet Marien aut. alue, Votjakkien alue, Tshuvassien ASNT jne.

Tässä näemme siis pyrkimyksen kansallisten kieli-, sivistys ym eroavaisuuksien sivuuttamiseen.

Katsauksessa Neuvostoliittoon talousalueittain on monia suuria heikkouksia. Ensinnäkään ei ole riittävästi osoitettu eri alueiden merkitystä Neuvostoliiton sosialistisessa rakennustyössä. Ottakaamme esimerkiksi Leningradin ja Moskovan alueet: Ennen vallankumousta ne olivat vähemmistökansallisuuksien asuttamia seutuja sortavia ja niiden kehitystä kaikin tavoin jarruttavia metropoolin keskuksia. Neuvostoliiton olosuhteissa ja varsinkin nykyään ovat Leningradin ja Moskovan alueet Neuvostoliiton teollistuttamisen perustukikoh-

dat. Mitä voimaperäisimmin auttavat nuo alueet nyt likvidoimaan kansallisten alueiden takapajuisuuden, varustavat niitä uusaikaisella tekniikalla, johto- ja kulttuurikaadereilla.

Jostakin syystä on Baranski jättänyt kokonaan mainitsematta sen, että Moskovan ja Leningradin alueet ovat nyt perustukikohtia Neuvostoliiton teknillis-taloudellisen riippumattomuuden lujittamistyössä.

Talousmaantieteessä opportunistisesti aliarvioidaan Moskovan alueen mahdollisuudet maatalouden alalla. Perustehtävät Moskovan alueen maataloudessa — sen muuttaminen "kuluttavasta" alueesta tuottavaksi yhteiskunnallisteknillisen rekonstruoinnin avulla — on jäänyt tov. Baranskilta tyyten asettamatta.

Kuitenkin tov. Kaganovitsh ja toisessa Moskovan alueen puoluekonferenssissa (1930) varoitti aliarvioimasta maataloutta.

> "Olisi mitä karkein virhe,- sanoi tov. Kaganovitsh, jos me, täydellä syyllä pitäessämme aluettamme teollisuusalueena, suhtautuisimme huolimattomasti maatalouden kysymyksiin. Suuren Neuvostoliiton suuren pääkaupungin tehtävänä on tehdä Moskovan alueen maataloudesta malli muille alueille, sellaisillekin jotka eivät ole teollisuusalueita".

Talousmaantieteelle on kysymys Moskovan ja Leningradin alueiden muuttamisesta "kuluttavista" alueista tuottaviksi erikoisen mielenkiintoinen. Ensinnäkin kumoaa se lopullisesti porvarillisen "teorian" siitä, että esim. Moskovan alueesta on tullut "kuluttava" alue luonnonehtojensa (ilmastollisten, maaperä- ym) takia, ja että sen muka pitäisi jäädä ainaisesti sellaiseksi. Moskovan alueella on jo tavattoman suuria saavutuksia tuon problemin ratkaisemiseksi. Moskovan alueen muuttaminen tuottavaksi merkitsee samalla 1) Moskovan kaupungin ja Moskovan alueen teollisuuskeskusten tuoreilla maataloustuotteilla varustelun paranemista, teollisuuden turvaamista paikallisilla maataloudesta saatavilla raaka-aineilla (pellava, teknilliset tark. sopiva peruna jne.); 2) maataloustuotteiden tuonnin supistumista Ukrainasta, Pohj. Kaukaasiasta jne., mikä merkitsee tuotteiden hinnan halpenemista. Tämän kysymyksen ignoreeraaminen on suuri virhe.

Moskovan alueen (ja muidenkin alueiden) erikoistuminen käy Talousmaantieteen kuvauksen mukaan tietoisetta ohjauksetta, mikä ei lainkaan pidä paikkaansa. Ei ole sillä tavalla, kuin olisi pitänyt, osoitettu neuvostotilojen ja kollektiivisten talouksien ratkaisevaa osuutta maatalouden spesialisoinnissa. Ja kuitenkin

> "pienen talonpoikaistalouden vallitessa on spesialisoinnin vakava toteuttaminen mahdotonta. Mahdotonta, koska pienen talouden on epävakaana ja reservejä omaamattomana taloutena viljeltävä kaikenlaisia viljelyskasveja, jotta yksien epäonnistuessa voisi yrittää tulla toimeen toisten turvin. Selvää on myös että ilman että varmennetaan valtion käsiin vissit viljareservit on mahdoton suorittaa spesialisointia". (Stalin)

Ei ole selitetty sitä periaatteellista eroa, mikä on olemassa eri alueiden talouden spesialisoinnissa vanhan Venäjän olosuhteissa ja nyt Neuvostoliiton olosuhteissa.

Ei ole riittävästi osoitettu eri alueiden saavutuksia puolueen politiikan, koko rintamalla tapahtuvan hyökkäyksen kehittämisen ja oikeisto-ukloonia ja "vasemmistolais"-heilahteluja vastaan käydyn taistelun pohjalla.

Niinikään on riittämättömästi osoitettu eri alueiden päiväntehtävät taloudellisen ja sivistyksellisen rakennustyön alalla. Samoin muutokset eri alueiden merkityksessä entiseen verraten.

Luokkataistelun kysymykset, luokkavoimien suhteiden konkreettinen esittäminen, taistelu kulakistoa vastaan eri piireissä ja eri alueilla, on itse asiassa sivuutettu.

Kysymyksen kombineeraamisesta on tov. Baranski sivuuttanut, huolimatta sen tavattomasta tärkeydestä sosialistisen rakennustyön kannalta ja varsinkin Neuvostoliiton tuotantovoimien järkiperäisen sijoittelun kysymyksissä. Kombineeraaminen tarjoaa mahdollisuuden käyttää luonnonrikkauksiamme kaikkein tarkoituksenmukaisimmilla tavalla, ja mitä suurimmassa määrin kiihdyttää maamme tuotantovoi-

mien kehitystä Sosialistisessa rakennustyössä toteutettavan kombinoimisen problemien tärkeyden ali-arvioiminen on tov. Baranskilla niin suuri, ettei hän ole katsonut tarpeelliseksi edes erikoisemmin korostaa Ural–Kuznetskin kombinaattia, eikä sillä tavalla osoittaa itään rakennettavan Neuvostoliiton toisen hiili- ja metallurgisen tukikohdan tärkeyttä kuin olisi pitänyt. Ural-Kuzbassista tov. Baranski puhuu vain "muun muassa"

Sellaiset tärkeät sosialistisen rakennustyön kysymykset kuin esim. kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden hävittäminen, sellainen kuin "saavuttaa ja sivuuttaa" ym., eivät ole saaneet asianmukaista valaisua. Ja kuitenkin nuo problemit kuuluvat välittömästi talousmaantieteenkin käsittelypiiriin.

Tämän arvostelun puitteissa ei ole mahdollista käsitellä kaikkia Talousmaantiedossa esiintyviä virheitä. Olemme ottaneet vain silmäänpistävimmät.

Tosiasia-aineisto on teoksessa suurimmaksi osaksi vanhentunutta.[1])

Tov. Baranski yrittää eklektisesti yhdistää marxismi-leninismin kanssa Hettnerin, Weberin, Tjunenin ym teorioita. Tuloksena on, että monissa tärkeissä kohdissa esitetään porvarillisia teorioita marxilaistuntuisen fraseologian suojassa.

Talousmaantieteen filosofisena perustana on mekanismi. Plehanovin vulgääri maantieteellinen materialismi, joka kulkee punaisena lankana läpi koko teoksen, on ytimeltään mekanistinen. Kuten jo ylempänä on osoitettu, on Baranskin esittämä käsitys tuotantovoimista läpikotaisin mekanistinen.

On välttämätöntä päättävästi taistella kaikkia näitä virheitä ja vääristelyjä vastaan.

Talousmaantieteen kysymysten marxilaisleniniläisen käsittelyn on muodostuttava parhaaksi aseeksi tässä taistelussa.

---

[1]) Sitäkin suuremmalla syyllä voi näin sanoa suomenkielisestä laitoksesta, joka on suomennettu aikaisemmista painoksista. — Suom.

---

8 Gorjki, M.

40 VUOTTA PROLETAARISENA KIRJAILIJANA. Tämän kuun 25 p:nä on kulunut 40 vuotta siitä, kun Neuvostoliiton ja koko maailman proletaarisen kirjallisuuden ensimmäinen mestari, Maxim Gorjki, aloitti kirjallisen toimintansa. Silloin julkaistiin hänen ensimäinen kertomuksensa "Makar Tshudra" tiflisiläisessä saomalehdessä "Kavkas".

Tov. Maxim Gorjkilla on valtava merkitys proletaarisen taiteen ja kirjallisuuden luomisessa. Jo vuosikymmeniä takaperin, tsaarivallan mustimpina vuosina, protesteerasi Gorjki kaunokirjallisilla teoksillaan sortojärjestelmää vastaan.

Vladimir Iljitsh Lenin antoi suuren arvon Gorjkin taiteelliselle luomistyölle. Lenin aina vaikutti siihen suuntaan, että Gorjki olisi mahdollisimman kiinteässä yhteydessä puoluetyön kanssa, mutta samalla hän huolehti, ettei Gorjkin kirjallinen työ joutuisi siitä kärsimään. Lenin ankarasti arvosteli Gorjkin eräitä poliittisia harhakatsantoja ("jumalanetsintää" ym), mutta myöskin samalla osoitti, että Gorjki on proletaarisen kirjallisuuden luoja ja hänelle on annettava kaikki mahdollisuudet, että tämä tärkeä kulttuuritoiminnan ala pääsisi mahdollisimman voimaperäisesti kehittymään.

Gorjki on syntyisin käsityöläisen perheestä, mutta hän on elämässään kokenut niin paljon, ollut niin laajalti tekemisissä ja kosketuksissa työläisten ja talonpoikien kanssa, että raatajajoukot ovat hänen teoksissaan saaneet vakuuttavan selvän ja syvästi taiteellisen kuvaamisen. Hänen tuotannossaan oli eri vaiheita — romanttinen, kulkurityyppien kuvaamisen, intelligenttiromaanien ja työläiselämän kuvaamisen kaudet. Varhaisempien kausien tuotannossakin on protesteeraavia teoksia, vaikkakin se on enemmän mietiskelevän kuin toimivan ihmisen kapinoimista, mutta työtätekevien elämän kuvaamiseen siirryttyään alkaa Gorjkilla teoksissaan huokua selvä vallankumouksellinen henki.

Oltuaan läheisessä yhteistyössä vallankumouksellisten järjestöjen ja varsinkin bolshevikkien puolueen kanssa, otti Gorjki aktiivisesti osaa 1905 vallankumoukseen. Näihin aikoihin ilmestyi hänen romaaninsa "Äti", joka on tänäkin päivänä suosituimpaa lukemista työläiskirjastoissa. Useat hänen teoksensa on käännetty monille Länsi-Europan kielille ja myöskin suomenkielelle, joten ne ovat proletariaatin kansainvälistä kulttuuriomaisuutta ja on niillä tänäkin päivänä arvaamaton merkitys.

V. 1905 tapahtumien aikana Gorjki vangittiin ja teljettiin Pietari-Paavalin linnaan. Täältä päästyään ja terveytensä jouduttua epäkuntoon, matkusti hän Italiaan, jossa eli ja työskenteli pitkät ajat. V. 1928 — 60-vuotispäivänsä yhteydessä — palasi Neuvostoliittoon ja on nämä vuodet ollut täydellä tarmollaan sekä syvällisellä toimintakyvyllään tukemassa sosialistista rakennustyötä. Gorjkin kirjallinen luomistyö on jatkunut yhtämittaa.

Heti, kun tov. Gorjki saapui Neuvostoliittoon, tempasi valtava sosialistinen rakennustyömme hänet mukaansa. Tutustuakseen paremmin ja perinpohjaisemmin maamme eri puolilla suoritettavaan rakennustyöhön, teki Gorjki useita matkoja Neuvostoliiton eri alueille, mm myöskin Leningradiin ja Neuvosto-Karjalaan. Kohta Gorjki perusti kuukausijulkaisun **"Meidän saavutuksemme"**, jota on toimittanut jo parin vuoden ajan. Tämän lisäksi Gorjki toimittaa aikakauslehteä **"Literaturnaja utsheba"** (alkavien neuvostokirjailijain itseopiskelua varten) ym lehtiä. Alkavien työläis- ja kollektivistikynäilijäin kasvattamisessa Gorjkilla onkin suunnattomia ansioita. Hän on alinomaan kirjeenvaihdossa satojen alkavien kynäilijäin, kirjeenvaihtajain, työläisten, kollektivistien ja useiden muiden työntekijäkerrosten kanssa. Hän kirjoittaa ohjeita, tarkastaa käsikirjoituksia, keskustelee hänen luokseen tulleiden kanssa erilaisista kysymyksistä, vastaa kirjeisiin jne.

Sosialistisen maamme puolustus on Maksim Gorjkilla aina ollut kaikessa yhteiskunnallisessa toiminnassaan etutilalla. Riittää kun palautamme muistiin ne monet

tulihehkuiset artikkelit ja vetoomukset, jotka Gorjki on viime vuosina tältä alalta julkaissut, esim. "Kyynillisyydestä", "Mekaanisista kansalaisista", "Kenen puolella olette, te kulttuurimestarit?" ym. Gorjkin purevat ja selvät, monasti satiriset kirjoitukset kirkkaasti paljastavat porvarillisen kulttuurin mädännäisyyden, kapitalistien veriset suunnitelmat sekä samalla selventävät kaikkien maiden työtätekeville, että yhteistä vihollista — kaikkien maiden kapitalismia — vastaan sekä proletariaatin maan — Neuvostoliiton — puolesta on järjestettävä kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin yhteinen taistelurintama.

Kaiken tämän monipuolisen toiminnan ohella on Maksim Gorjki myös niitä esimerkiksi kelpaavia neuvostokirjailijoita, jotka voivat kynäilykeinoin ajallaan reageerata mihin tahansa rakennustyömme päivänpolttaviin kysymyksiin. Muistammehan esim. sen, miten tämän kesän heinätyökamppailun edellä Gorjki julkaisi kirjoituksen: **"Ennakkoluulot tuhoavat miljoonia puutia heinää"**. Tässä kirjoituksessa propagoitiin varhaisen heinänteon ja yleensä rehuprobleemin järkiperäisempää ratkaisua Kirjoitus sai kohta niin laajaa vastakaikua, että maamme eri alueilla neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien taholta alettiin kokonainen kamppailu vastauksena Maksim Gorjkille eikä ole laisinkaan epäilemistä, etteikö tämä kirjoitus olisi tuntuvasti vaikuttanut tämän vuoden maataloustöiden ja varsinkin rehukasvien korjuun kulkuun.

Vähemmistökansallisuuksien proletaarisen kirjallisuuden kehittämiseen on tov. Maksim Gorjki jatkuvasti kiinnittänyt huomiota. Hän on ollut järjestämässä useiden kirjailijajärjestöjen työtä, ollut edistämässä venäläisen kirjallisuuden kääntämistä Neuvostoliiton eri kansallisuuksien kielille sekä vähemmistökansallisuuksien kirjallisuuden kääntämistä venäjänkielelle. Jo ennen vallankumousta M. Gorjkin toimesta käännettiin laajempi kokoelma suomalaisen porvarillisen kirjallisuuden parhaimpia tuotteita venäjänkielelle. Nyt Neuvostoliiton kirjailijajärjestöjen ja kustannusliikkeiden puitteissa on Maksim Gorjki ollut aina valmis tekemään kaiken voitavansa maamme kulttuurisesti takapajuisimpienkin kansallisuuksien kirjallisuuden kaikinpuoliseksi kehittämiseksi sekä kirjailija- ja kynäilijäkaaterelitten avustamiseksi.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 291 Jätetty kirjapainoon 13/IX, kirj. painettavaksi 1/X

Ленгорлит № 57224. 3 п. л. 65408 зн. на п/л. пл. шр. кег. 10. ф. б. 82x110
Заказ 3082. Тираж. 1750 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград. Харьковская 9.

Hinta 50 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1932